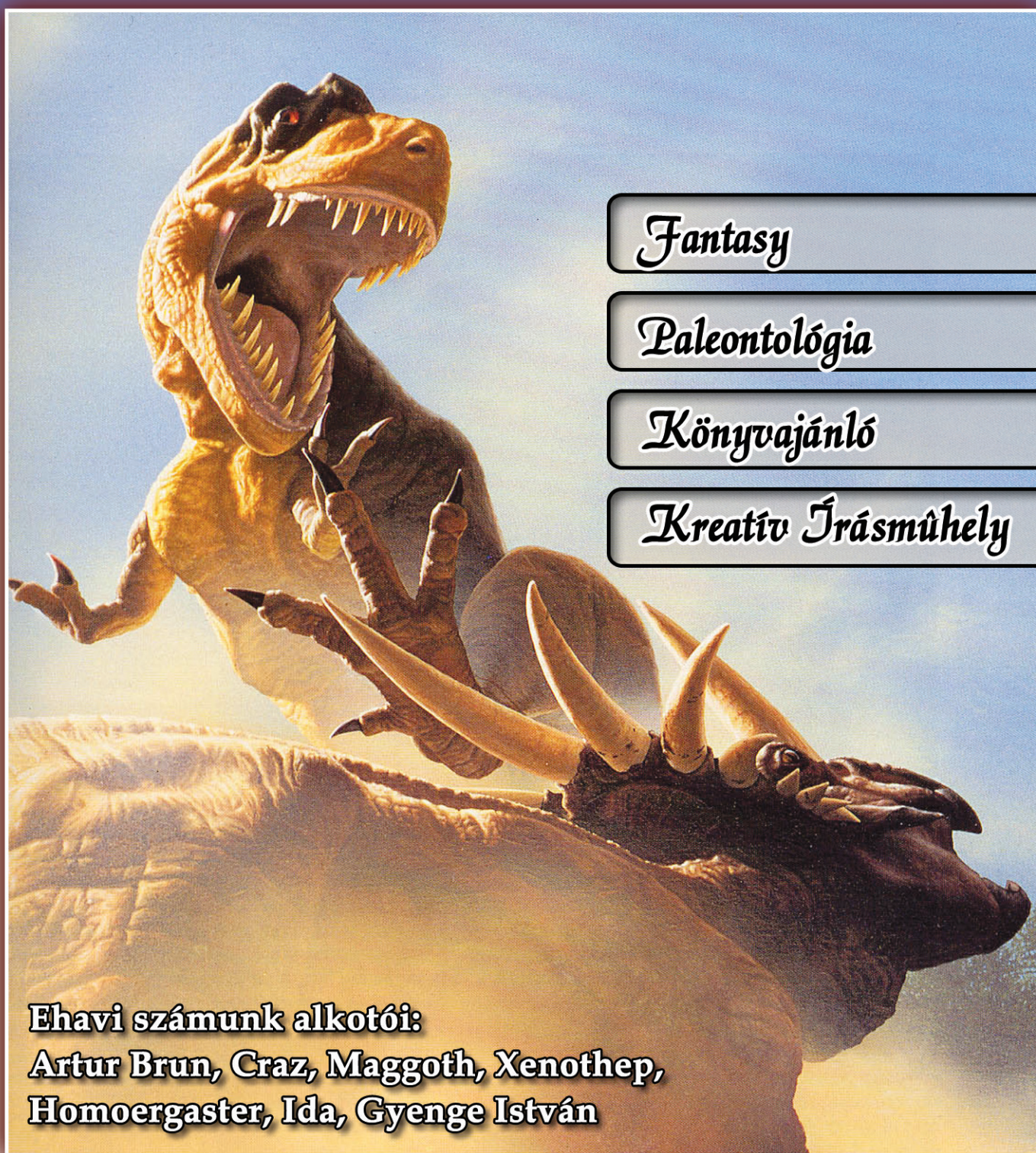

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercFeny

IV. évfolyam, 3. szám, 2010. március

Fantasy

Paleontológia

Könyvajánló

Kreatív Írásműhely

Ehavi számunk alkotói:

**Artur Brun, Craz, Maggoth, Xenothep,
Homoergaster, Ida, Gyenge István**

Tartalom

PALEONTOLOGIA

Ősvilági utazás /Homoergaster/3.

FANTASY

Utolsó Esély /Artur Brun/6.

Kincses térkép /Craz/7.

A következő álom - 1. rész /Maggoth/10.

A kiválasztott /Xenothep/12.

KREATÍV ÍRÁSMŰHELY

Gyenge István „Nicola” rovata14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Karcolat - Amíg világ a világ /Ilda/16.

TALÁLKOZÓ

Távolí Világok Arcai16.

Köszöntő

KEDVES OLVASÓ!

Ebben a számunkban először a dinoszauruszok ősi világába kalauzolunk el. Homoergaster személyes élményein keresztül villantja fel a régmúlt korok világát.

Ezt követően négy hosszabb fantasy novella kapott helyet a magazinban, melyek igazán változatosak.

Folytatódik a múlt számunkban elkezdett Kreatív Írásműhely sorozat, mely Nicola (Gyenge István) áldozatos munkáját dicséri.

Könyvajánlónkban a Karcolat Irodalmi és Művészeti Tehetségkutató Egyesület első antológiáját vettük górcső alá, melyben több, a Lidércfényen is publikáló alkotó munkája is megtalálható, sőt, grafikusunk, Sigynnae egyik alkotása is megcsodálható.

Még mindig él az V. Lidércfény Pályázat felhívása, melyre már sok pályamű érkezett, de a végső határidő még odébb van. Érdemes a véghajrában rákapcsolni, és az utolsó tollvonásokat elvégezni!

Végül egy debreceni találkozót is figyelmedbe ajánlunk, amelyre a szerep-, kártya- és társasjátékok kedvelőit várják.

Lidércfény HQ

Következő számunk tartalmából

Fő témakörünk a **zombi apokalipszis** lesz, amelyre szívesen fogadunk novellákat, verseket, grafikákat. A téma tág lehetőségeket biztosít a véresen komoly művektől a vérmesen komolytalanokig.

Közzöljük továbbá *Maggoth - A következő álom* című novellájának második, befejező részét, valamint folytatódik *Gyenge István (Nicola) Kreatív írásműhely* sorozata is.

Hírek röviden

Költészet a gyógyulásért

A 10 éves Barátok Verslista **KÖLTÉSZET A GYÓGYULÁSÉRT** címmel irodalmi műsorsorozatot indított!

Minden hónap utolsó hétfőjén 15.30 óras kezdettel 1-1 amatőr író verseivel, prózáival ismerkedhet meg az érdeklődő.

A második délután **SZABÓ GITTA** író 3 kötetes szerző, az Amatőr Irodalomért Verslista Díj 2009 évi publikációs győztese ad ízelítőt írásaiból.

Az irodalmi műsor időpontja: 2010. március 29. hétfő, 15.30 óra. Helyszíne: Budapest, II. ker. ORFI Lukács épület, II. RR. ebédlője (1023. Frankel L. u. 25-29.)

Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

Megjelent a Lavarhion hetedik száma...

...amelyet a <http://lavarhion.uuuq.com/> oldalon megtalálasz. A hetedik számban az Elátkozott vidékről gyűjtöttek össze fóliánsokat.

Márciusi Penna magazin

Értesítjük kedves olvasóinkat, hogy a Penna Magazin kikelet jegyében készült márciusi száma megjelent. Benne Antal Nimród: A szállítmány c. filmjének ajánlása, könyvajánló, versmelléklet és exkluzív interjú Eve Rigellel Delírium című regénye kapcsán.

<http://tintaklub.hu/media/penna-marcius.pdf>

Megjelent a Karr-Khazad kapui

Az antológiában a kőfiak hegyek és lelkek mélyén zajló küzdelmét villantják fel. A kötetben olvashatóak Wayne Chapman és Jan van den Boomen legújabb novellái, valamint a Delta Műhely írókör egyik tagjának, Jámbor Attilának a Holtak alatt, élők felett című novellája is.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IV. évfolyam. 3. szám, 2010. március

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: *valahonnan az internetről...*

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvásószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae),
Bognár Attila (WhiteRaven)

Illusztrációk: Internet

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,
Főnix Étterem és Söröző
(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

ŐSVILÁGI UTAZÁS

Mottó: „A borostyán az őskori erdők kővé vált könnye” (Lambrecht Kálmán)

Ez a mániám régebbi mindennél. A fantasztikumhoz és mágiához vonzódásnál, az összes elméleti, és nem elméleti hóbortomnál, szenvedélyemnél és érdeklődésemnél. Ez a témám, az ebben kínzó, mélyről jövő, szinte ősi tudásszomj még az olvasásánál is régebbi. Egészen kicsi voltam még, amikor a szüleim 1971-ben elvittek Lillafüredre, az aggteleki cseppkőbarlangba és környékére. De nem ott a barlangban kezdődött, hanem egy kiállításon, amit megnéztünk. Ősi csontok és talán kőeszközök voltak ott kiállítva. Alig tudtam elszakadni onnét, valami megmoccan bennem, s feléledvén többé nem eresztett el. A mai napig élénken emlékszem, ahogy ott állok megbabonázza. Akkor foganhatott meg bennem: erről mindent tudni akarok!

A második, még erőteljesebb hatás később, a televízióban vasárnaponként sugárzott rajzfilmsorozat volt, „Tudományos rajzfilmek” címmel. Ez a mai szemmel természetesen meghaladott és meglehetősen primitív sorozat bemutatta az élővilág fejlődését a jelenünkig. A rajzfilm lángra gyújtotta a képzeletem. Volt még egy tud.szoc. világnézeti sorozat, szintén hétvégén, ami időnként ezzel a témával is foglalkozott. Emlékszem szegény édesanyám nem egyszer értetlenkedett azon, hogy a fiacskája olyan tv-műsört néz, amiből vajmi keveset érthet. Aztán másodikos, harmadikos koromban több dokufilmet láttam ősember témában. Ilyen filmeket mostanában főleg a NatGeo, Spektrum és hasonlóknak adnak, a „királyi” nem igazán. És persze jött az olvasás. Amikor megtanultam szabatosan olvasni, az első könyv amit az elejétől a végéig sikerült elolvasni, nem az „Elza kölykei” volt, amit a könyvtárból kölcsönöztem, és belesültem, hanem Szentiványi Jenő „A kőbaltás ember” c. ifjúsági regénye. Lélegzetviasszafojtva olvastam, olvastam, a külvilág megszűnt. Aztán vissza kellett adnom a szomszéd gyereknek, akié volt, Josef Kleibl: „Ádám nyomában” c. művével együtt, ami még elsőre sok volt nekem. Később kivettem a könyvtárból, és sikerült kiolvasnom. Ez az ifjúsági tudományos dokumentum-anekdota gyűjtemény megalapozta bennem a komoly szakmunkák iránti – máig is olthatatlan szomjúságot. Az élményekkel született meg a vágy, hogy ezeket birtokoljam is, hogy újra és újra felülthessem a kedvenc részeimnél. Kleibl könyvét a következő kiadásnál meg is vettem, csak úgy, mint az „Élet az ember előtt” c. kötetet. Ezt a könyvet a legkorábbi súlyos kultúrsofkjaim között tartom nyilván. Zdenek Burian csodálatos festményeitől lázas-vad képzelgések rohantak meg. Magamban „folytattam” a képeket filmmé, az elképzelt ősi táj és élőlények megelevenedtek, én pedig közöttük barangoltam.

Közben felfedeztem a gyermekkönyvtár őslénytani részlegét, és sorban az összes Tasnádi-Kubacska András és mások által írt könyvet elolvastam. Tasnádi-Kubacska toronymagasan a kedvencem lett. E cikk címét is az egyik agyonolvasott könyvecskéjétől kölcsönöztem. Josef Augusta történeteit is főlétlen meg kell említenem. „Az ősvilág állatóriásai” valamint „Az ősember tábornokainál” elbeszéléseinek hangulatai nagyon hosszú ideig meghatározták a gondolkodásom. Főleg mivel Zdenek Burian sok képét ezekhez a történetekhez készítette. A legkorábbi ilyen jellegű próbálkozásom, az első megírt történetem az ő stílusát kopintja. „A zsákmány”-t sosem publikáltam, nem is fo-

gom, nem alkalmas rá. Később még két alkalommal visszatértem az ősi időkhöz, ezek már a megváltozott szemléletem is prezentálják.

Van még egy próbálkozásom, aminek két részét a Lidércfény Online leköszölte, de a kérésre törölték, mert a rengeteg vázlat ellenére sem tudtam befejezni. Szóval anno, mint szivacs a vizet, úgy szívtam magamba a témát. Amikor az iskolában új tantárgyat kezdtem tanulni, a történelmet, és a tanár néni megkérdezte az osztálytól, ki tudja hány éves a Föld, én tudtam... csak nem mertem jelentkezni. Mivel senki sem jelentkezett, ez lett a szorgalmi feladat. Rettentően dühös voltam magamra, és alig vártam a következő órát. Amikor eljött, és ismét elhangzott az ominózus kérdés, az osztályra halálos csend hullt. Vártam egy kicsit, aztán feltettem a kezem, felálltam, és bementem a bűvös számot. Így az első jegyem töriből egy csillagos ötös volt. A könyvtár kölcsönözhető szakirodalmát hamar kimerítettem, és egy darabig az újraolvasással bíbelődtem.

Aztán felvilágosítottak, hogy van nem kölcsönözhető szakirodalom is, és a kezembe adták „A Föld fejlődéstörténete” c. vaskos monográfiát. Mohón beleolvastam, de nem sokat értettem meg belőle. Egy rész különösen megfogott, a kontinensvándorlás elméletének részletes ismertetése. Ráharaptam a témára, és erőlködve nekiveselkedtem. Már közeledett a könyvtár zárása, amikor teljesen magamtól sikerült megértenem a lényegét! Ott ültem, egyfajta elragadtatottságban, és víziószzerűen magam előtt láttam, hogy a folyékony magmán hogyan úszkálnak a kontinensek, mint akár a hungarocell a vízen. Grandiózus „mozi” volt, hazafelé tektonika, kontinentális self és hasonló szavakat memorizáltam. Arra emlékszem, hogy belépve az ajtón anyámnak rögtön darálni kezdtem ezeket, arra már nem, hogy mit reagált. De gondolom. Ez egy darabig felülírta bennem az eredeti elhatározásom, hogy őslénytudós, azaz paleontológus leszek. Geológus szerettem volna lenni.

Ekkortájt esett meg velem, hogy sokat bolyongtam a határban, ahol most a kertváros terül el. Ott keresgéltem kavicsdombokon, melyeket a kezdődő építkezésekhez hoztak oda, arról ábrándozva, milyen sok és érdekes kövületet fogok majd találni. S talán már a Lidércfényben megvalósult óhaj előképe lehetett, amikor papírlapokból összekötöttem magamnak egy kis füzetet, és megszállottam dínókat és más őslényeket kezdtem bele rajzolni. Elsősorban Zdenek Burian képeit próbáltam meg lemásolni. Hosszú délutánokat töltöttem ezzel kitaróan görnyedve a papír felett. Amikor megtelt a füzet, egy-két nap múlva elveszítettem valahol. Apám nagyon leszidott, mert látta mennyit dolgoztam vele, de én hamar túltettem magam a veszteségen. 2010-re egy darab régi rajzom élte túl a hanyattatásokat, a „karbonkori táj őshüllőkkel” című. Ezt E. Peter Volpe: Evolúció c. könyvéből másoltam, amit egyáltalán nem az én akkori korosztályomnak szánt a szerző, de azért elolvastam. A 80-as évek végén, 90-esek elején felfigyeltem egy trendre, mely az ősidők kutatásának új szakága lett. Ezzel először Donald Goldsmith: „Nemezis, a halálcsillag” c. könyvecskéjében találkoztam. A könyv a kihalások esetleges földönkívüli, kozmikus okait elemzi. A kihalási tendenciák miértjét és mikéntjét kutató szakág, a geológia, őslénytan, vulkanológia, csillagászat és még több más tudomány bevonásával vizsgálódik. A szakik általában öt nagy kihalási hullámot tartanak számon: 1: az Ordovicium kor végén (443 millió év), a fajok 85%-a. 2: a késő Devon kor (376 millió év), a fajok 83%-a.

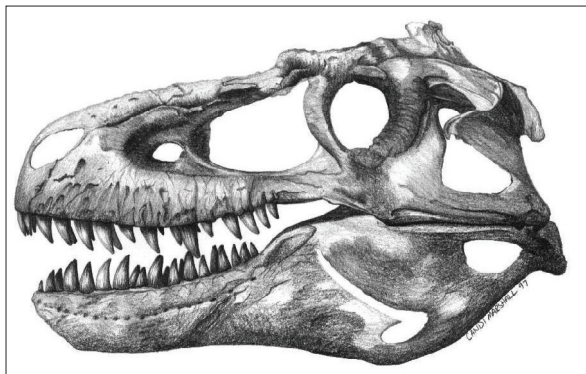

3: a Perm kor végén (251 millió év), a fajok 95%-a.
4: a Triász végi (200 millió éve), a fajok 80%-a.
5: a Kréta-Trecier határ (65 millió év), a dínókkal együtt a fajok 76%-a. Ezek a derék tudósok egy konferencián elhangzott gúnyos megjegyzés után magukat büszkén taxon (faj) számológatóknak, (Casual theorist and taxon counter, rövidítve: CTTC) nevezték, még névkitűzőjükre is felírták. A felsoroltakon kívül, még több kisebb-nagyobb krízist találtak. Ebbe nem bonyolódok most bele, mert akkor erről fog szólni az egész cikk. Elérkeztem arra a pontra, hogy írjak egy-két az ősi lényről, amiket a mai napig csípek.

A Tyrannosaurus Rex...

Ez a lény a legkorábbi időktől fogva tartja a képzeletem. Amikor a „Jurassic park” végén hazavágtam a raptorokat, az volt a pont az i-n. Addig többször változó szemlélettel tekintettem rá. Az első T. Rex fantazmagóriáim értelemszerűen kötődtek Z. Burian festményéhez és ennek koppintásaihoz. Mindez a 90-es években változott meg, előszörre akkor, midőn a televízióban „Kövületek” címmel levetítették David Attenborough sorozatát, a „Lost World”-ot. A dínók új megközelítése ekkor, a 80-as, 90-es évek fordulóján kezdődött, és ez a film már ennek szellemében mutatja a Rexet. A borítón látható festmény is feltűnik a filmben a hasonlóan beállított csontváz mögött. A fiamat is sikerült megfertőzni a dínómániával. A NatGeo, a Discovery Channelek és más adók sugározta dokufilmek egy részét még a 90-es években, más részét már az új évezredben a fiammal együtt néztem s vettem fel. Az egyik kedvencünk a „T. Rex vs. Gigantosaurus” c. volt, melyben az alkotók a két dínót egy képzeletbeli ringben összeeresztették. A felsorolt fizikai jellemzők és az ezekből kikövetkeztetett tulajdonságok alapján a Rex győzött, kiütéssel. Mondanom se kell, hogy neki is szurkoltunk. Az újabbakat, mint pld. a Coelophysis, a Spinosaurus vagy éppen a Gigantosaurus, már együtt fedeztük fel. A T. Rex örök. Ha megnézzük a T. Rex csupafogmosoly koponyáját, bizony hálát adunk a Mindenhatónak, hogy ez a lény már csupán a DVD-ken rohangál.

Az utóbbi időkben neves szakemberek megkísérelték letaszítani a trónjáról. Azt állítják, hogy ezzel az irtózatossággal lassú volt, túl kicsi mellső végtagjainak nem vette semmi hasznát, és egyáltalán: az agyának feltételezett szerkezete alapján dögevő volt! Nem is olyan régen még egészen mást mondtak róla, ugyanazon csontok alapján. Elég csak Burian festményére utalnom, ahol a Rexet maga után húzták farokkal ábrázolja. Pedig ez a kép a 60-as években kőkeményen tudományosnak számított! Én megátalkodott Rex hívő vagyok, bármekkora is az ellentábor. Tiszteletem a Raptorokat és a hasonló kategóriájú gyilkosokat, nekem a Tyrannosaurus a király! A tudományos érvekkel nem vitakozom, mert nem vagyok szakember, a Rexet érzelmileg-emocionálisan közelítem meg. Az azért

eszembe jut, hogy komoly tudományos állításokról hányszor derült már ki, hogy... hmm... nem helytállóak. Mint tudjuk, az oroszán éjszakai vadász, de nem veti meg a dögöt sem. Nem tud sokáig futni, lesből támad, és baromi erős. Ráadásul a lábának csontrendszere hasonló felépítésű a T. Rexéhez! És vannak nála nagyobb és erősebb állatok is! Mégis ő a király, és senki sem állítja róla, hogy egy idegbeteg dögevő! A Tyrannosaurus egy kikezdhethetetlen rocskztár, egy szent szörnyeteg! 1997 május 14-én, egy dél-dakotai kisváros lakói arra ébredtek, hogy az FBI és a rendőrség rajtaütött a helyi Black Hills magánintézetben. Ez a vállalkozás ásta ki minden idők legteljesebb T.Rex kövületét, melyet elneveztek „Sue”-nak. A több tonnás csontvázat elkobozták, az intézet munkatársait pedig lopással vádolták meg, és többüket börtönre ítélték. A monstre perben még a kormány tekintélye is erodálódott, tüntetéseket tartottak ilyen feliratokkal: „fossil Gestapo”, „freedom Sue!”. Ezután egy 1997 októberében megtartott aukción a McDonalds és a Disney közös konzorciuma 8 egész 4 tized millió akkori dollárért megvette. Sue ma múzeumi tárgy, azokra meg, akik fáradtságosan kiásták, és előtte szerencsésen megtalálták, lassan már a kutya sem emlékszik. Ebből is látszik, hogy nem csak az ókori múmiáknak, hanem az őslényeknek is lehet átka!

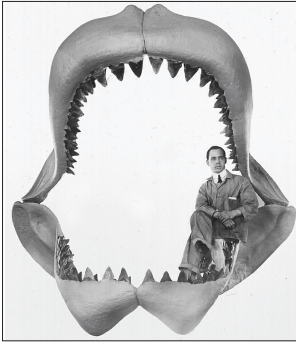
A Tyrannosaurusnál kissé elragadtattam magam, így a további kedvenceket csak táviratilag érintem:

A Smilodon csoport tagjai, a kardfogú nagymacsák jellegzetes képviselői. Szintén Burian csodolatos képein szerettem beléjük. Ők is úgy jártak, mint a T.Rex, mindenfélét mondtak: hogy a 30 centis kardfogak akadályozták őket a táplálkozásban, és könnyen eltörték (!!!) – itt az evolúció feltételezett mechanizmusát cáfolták azzal, hogy ez akkor értelmetlenül fejlődött ki. A magányos, idegbeteg gyilkos jelzőt ők is megkapták, Josef Augusta is így ír róluk, stb. Mára kiderült: családi, sőt társadalmi életet éltek, a klán gondozta a vadászokban megsérült egyedeket, amik súlyos, máskülönben halálos sebeket éltek így túl. A kardfog pedig nem akadály volt, hanem veszedelmes fegyver. A kardfogúak speciális rágóizmaikkal hatalmasra tudták nyitni a szájuk. Ezekhez az ősi nagymacskához képest a maiak, mondjuk a bengáli tigrisek, szolid kiscicáknak tűnnek! Legjobban az I.E. 10000 c. filmben tetszett a Smilo, ott igazi nagymenő! A kedvenc vízi fenevadjaim a Mosasaurusok, ezek az ősi, krokodilszerű hullók. A lábuk helyén uszonyok voltak, épp úgy, mint a Plesiosaurusoknak (magyarhonban hattyúnyakú őshüllő). Megemlítenéd ebben a sorban az

Ictyosaurus (halgyík) is, melynek újabban talált leletei közt, különösen a Jura időszakból, gigászok is vannak. Persze a Mosák iránti rajongás is régi eredetű, ő szintén sikeresen ellenállt az új tébolyonc szörnyek feltűnésének. Ami ebben a jószágban először megragadott, a már említett festményeken túl, a nem evilági, őrült, sorozatgyilkos mosoly, amit a koponyák képein csodálhatunk meg. A szájpaddalason sorakozó második fogor csak fokozza a hatást. Burian egyik festményén a Mosa, a plesiosaurusok egyik alfajával, az Elamosaurussal harcol. Ezt a képet Augusta egyik történetéhez készítette. A nyári, tiszai lubickolásokkor igyekszem hűen alakítani a mosát. Ha ez sikerül, a fiam meg szokott kérni, hogy most már ne legyenek elmebeteg Mosasaurus!

Megalodon...

...ez a szó nagy fogat jelent. A földön valaha élt legnagyobb cápafajt nevezik így. Nincs róla túl sok infónk, csak a fogait ismerjük, mivel porcoshal volt. Ha létezett állat, aminek látványától egy melegvérű emlős összehasonlítja magát (azért van egy pár!) hát a Megalodon közéjük tartozik. A kortársunk volt. Az ember állítólag már botokkal hadonászott, mikor ő a tengert uralta. Ma úgy véljük, hasonlóan a mai nagy fehérhez, a növendék állatok távol a felnőttektől, a sekély vizekben éltek. Ezek 6 méter körüliek lehettek, a mai nagy fehér teljesen kifejedve ekkora! Ez a rémálom több mint 15 méteresre nőtt! Azt állítják, kipusztultak... reméljük. Bár az ember hajlamos azt hinni, hogy ismeri a Földet, valójában az óceáni hátságok világát, melyek a Föld legmélyebben fekvő, de legmagasabb hegyei, annyira nem ismerjük, hogy annál még a Holdat is jobban. Ki tudja, mik rejtőznek a mélységekben, ahol egyetlen hiba elég, hogy a bátor kutató egydimenziós lenyomattá váljon a fenéken. Ezen a borzalmas nyomáson, ahol örök a sötétség, élet van, mint azt nem rég felfedezték! Két fajta ökoszisztémát találtak eddig. Az egyik a vulkáni-geotermikus erőket használja ki, a másik bizarrabb. Az óceáni aljazaton, több kilométernyi vízoszlop nyomása alatt, metán alapú élet tenyészik! Mint egy idegen bolygó! Az ilyen meglepik az oka, hogy én teljesen a Megalodont se tudom leírni...

A repülő sárkányok...

...azaz Pterodactylusok és Pteranodonok iránti érdeklődést is Tasnádi-Kubacska oltotta belém. Az 1965-ös kiadású „Repülő sárkányok és gyíkmadarak” c. könyvecskéje volt a kezdet. Ezt elolvastva értesültem először Conan Doyle „Elveszett világ”-áról, mivel az akkori-ban ritkaság volt. (A „Robur” c. kiadványban olvastam el.) Amikor 1971-ben, Dél-Texasban, egy 6 méter fesztávú szárny csontjaira bukkantak, az aerodinamikusok, repülőmérnökök először el sem hitték, hogy két ilyen szárny+test repülni tudott! Pedig repült, mivel a szárnycsontok egy Pterozaurusz-hoz tartoztak. Ez a lény, a teljes, becsülten 12-14 méteres szárnyfelületével nagyobb lehetett, mint némelyik magánrepülő! Modellkísérletekbe kezdtek, de nem 14 méterrel, hanem a felével. A számtalanszor összetört modell nem szegte a kedvét a tudósoknak, végül a géphüllő, leváló futóművel és farokkal először emelkedett a magasba. Részben a földről irányították, részben önvezérlő volt. A repülő sárkányok diadalmenete a jurakorban kezdődött, és a Kréta végén a levegő királyait, egy náluk is nagyobb ideopteroid test söpörte el. 1861, 1877, 1956(!?) A dátumok nem a történelemről szólnak, hanem egy történetről. Az Archaeopteryx Litrographica felfedezésének történeti dátumai.

Ha magyarul akarom leírni: Gyíkmadár. Madárszerű, mert tollai vannak, a csontjaiban pedig légüregek, de gyíkszerű, mert csőr helyett fogas állkapcsa van, és számtalan hullóbélyeget visel. A Solnhofeni palában a jura-kori üledéke sok izgi kövületet adott már a világnak, de alighanem ez a három szót a legnagyobbat. A gyíkmadár állítólag az átmenetet képviseli a hullók és

a madarak között, a csonttani jellemzők alapján. Persze sok tudós még többre vágyott, és egy még korábbi, primitívebb gyíkmadarat akart! Nopcsa Ferenc báró, a hazai őslénykutatás egyik úttörője is megjósolta, hogy lennie kellett egy ilyennek. Ő „Proavis”-nak nevezte. Lett is, csak kívánni kellett. Az ezredforduló táján, Kínában, földművesek találtak rá erre a primitívebb formára, amit azóta Microraptornak hívunk, mivel csonttanilag ezekkel van rokonságban. 2001 áprilisában New York-ba vitték a leletet megvizsgálni... és felröppent a hír, hogy hamisítvány! A különböző vizsgálatok, CT, röntgen kimutatták, hogy a „nagy lelet” 7 különböző darabból van összerakva! Van benne Archaeopteryx, és két, addig teljesen ismeretlen dínó faj csontjai is! Balhé, aztán csönd. Néhány évvel később, már elfogadott tény-lényként a microraptor feltűnt az ismeretterjesztésben! Az „Élet és tudomány” által színes képpel illusztrált, és elmagyarázott hamisítási lépések eddigre feledésbe merültek. Mindenesetre ekkor már nem nagyon lepődtem meg ezen, mivel néhány évvel korábban, 1998-ban egy súlyos trauma ért. Ekkortájt olvastam el Michael Cremo és Richard L. Tompson könyvét, „Az emberi faj rejtélyes eredete” címűt. Ebben a szerzők azt bizonyítják példákkal, sorsokkal, hogy a tudomány berkeiben tendenciózus hamisítás folyik, leletek eltitkolásával, átmagyarázásával, az evolúció doktrínájának védelmében. Minden olyan leletet, ami nem illik a sorba, vagy kihagynak, vagy erőszakot tesznek rajta. Aki pedig megpróbálja ezt megakadályozni, azt, legyen bár a legelismertebb tudós előtte, kiutálják. Erről beszélgettem a Média-6 rádióban akkor Aranyi Lászlóval. A szokásos stílusában elmondta, hogy 3-nál jóval több, összesen 27(!) db töredékes lelet van. A gyíkmadár nagy bálvány volt, hangosan kongott, mikor ledől. Később egy befejezetlen írásomban kitértem rá. Az evolúció=Science-fiction c. művem arról szólt volna, hogy a hős egy időugrással kísérli meg igazolni vagy cáfolni az evolúciót, ám egy alternatív-fantázia világba jutnak.

Utóirat:

A bevezetőben említett kicsi gyermekkoromtól egészen addig a pontig, (1998) vakon hittem a tudományt. Ez akkor megrendült. Ma az ún. kreacionizmus híve vagyok, melyet sok tudós, fizikusok-biológusok-kémikusok-genetikusok-csillagászok támogatnak. Ez a mozgalom bizonyos e cikkbe már nem beleférő tények alapján azt állítja: az univerzumot szemmel láthatóan egy magasabb rendű intelligencia tervezte és alkotta, meghatározott céllal. Mit is tehetnék még hozzá? Azóta kettős lény vagyok. Az egyik énem szkeptikus - ehhez nem csak a materialistáknak van joguk! - a másik kicsit infantilis nosztalgiával még mindig szeretné hinni, az élet fokozatos fejlődését. Az értelmem tudja, hogy ez nem lehetséges. Az érzelmem szeretné, ha így lenne...

Források:

Filmek: Discovery Channel: A T. Rex átka
Nigel Marven: Sea monsters
David Attenborough: Lost World
BBC: Kék bolygó

Könyvek: Ósállatok 1977

Tasnádi-Kubacska András: Ósvilági utazás 1963, Repülő sárkányok és gyíkmadarak 1965

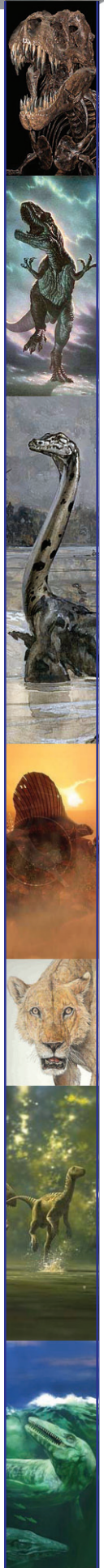
D. Goldsmith: Nemezis a halálcillag 1990

Michael Cremo és Richard L. Tompson: Az emberi faj rejtélyes eredete 1998

Pálfy József: Kihaltak és túlélők 2000

E. Peter Volpe: Evolúció

Homoergaster

Utolsó esély

(Misztikus fantasy-science-horror-thriller-fiction paródia)

Alkonyodott. Ameddig a vérekes szemek elláttak, mocsár terült el. Az is, aki nem figyelt a lába alá. Jelen esetben ez éppen Szél Hercege volt. A Boldogság Kövének felkutatására indult, s jutott el eddig a lépig. Ki tudja, miért kapta ezt a nevet a Herceg? Talán, mert bár szeretett volna, de sosem tudott a társaság középpontjába kerülni. Néha mindennek épp csak a szélét kapta el. Az ő szelét viszont annál többen. Nem is maradtak meg sokáig mellette.

Szeles ifjú korában, egy csendes nyári estén, az ágyában fekvé álmodt látott. De nem értette meg. Megfejténi sem tudta számára senki, ezért kézenfekvő volt, hogy számára a sors írta elő a Lapis Gaudium megkeresését. A világnak szüksége volt erre a kőre. Ez volt az utolsó esély arra, hogy szeretett bolygója ne merüljön el a feledés mocsarába. Ne jöjjön el a világvége, vagy valami hasonló rendezvény.

Kisgyermekként Szélherceg gyakran csüngött apja nyakában. Egyszer a fülét is letépte neki véletlenül. Űvegszekrénybe tették, és elhelyezték a családi kastély saját Múzeumában. Több ősnak is volt már ott egyéb testrésze. A legtöbb helyet foglaló kiállítási darab Szélherceg úknagyapájának térdből leszakadt lába volt, rajta egy hajdani ellenségének feje, aki éppen akkor harapott a bokájába, amikor a csatában egy eltévedt bárd mindkét testrészt egyszerre levágta.

Állítólag valahol a pincében őrzik még azt a fél lovat is, amelyik a csata utáni inséges időkből megmaradt.

Itt volt kiállítva híres ősök, Parázna Gróf azon testrésze, melyet az akkori udvarhölgyek nagyon szerettek. A szemei. Ennyi idő távlatából is igazán csillogott még mindig.

Ebben a kellemesen berendezett családi fészekben cseperedett fel a Herceg. Mikor serdülő korba ért, apjától egy úrhajót kapott ajándékba, egyrészt, hogy világot lásson, másrészt mert már volt vagy három terepasztra való villanyvonata. Utazásai során végre néhány tartósabb barátságot is kötött. Legjobb barátja egy kicsi, szürke ufonauta lett, mivel nem volt neki orra, így ő bírta a legtovább Szélherceg mellett. Együtt fedezték fel a világ-egyetem rejtett zugait. Kalandozásaiknak egy jóslat vetett véget, amit az egyik bolygón élő remete sugott a Herceg fülébe.

„Keress, vagy ne keress a boldogságot, de nehogymegpróbáld!” - hangzott a jóslat.

Szélherceg ekkor határozta el, hogy életének komolyabb értelmet ad, megkeresi a Boldogság Kövét, s ettől kezdve a keresés ürügye alatt folytatta utazásait, de már egyedül. Az öreg remete azóta is jókat derül ezen, mert amikor ezeket a szavakat a Herceg fülébe súgta, mesterségesen készített tablettából nyert itallal volt elvarázsolva. Tudjuk, hogy ilyen ital nem létezik, de ez most itt egy fantasy novella, és a történet szempontjából sem fontos.

Rengeteg úrközi kocsmában megfordult már, hogy nyomára akadjon a kőnek. Sokat kérdezősködött acélos tekintetű, kigyúrt úrharcosoktól. A legfrissebb információk alapján került most a mocsár bolygóra. Itt állt a kellős közepén, és éppen egy düledező viskót nézegetett. Ekkor megmozdult az ajtaja, és valami lény csoszogott ki egyenesen a Herceg felé. Lassan haladt, mert nehezen hajlottak a lábai, ráadásul térdben visszafelé. Bal válla kétszer akkora volt, mint a jobb, pedig a jobb oldalon hátul hatalmas púpot hordott. Haja fekete-fehér vegyes kuszaság. Hosszú szakállá citromsárgán virított. Orra vége odaért

az alsó ajkához. Ez felettébb kellemetlen lehetett, főleg náthás időszakban. A nyirkos mocsár bolygón élők pedig mindig náthások voltak. A lény egyik szemét csak egy kocsánycsík tartotta a helyén. A másikat pedig a bal keze. Így minden munkát csak fél kézzel végzett, ezért inkább nem is dolgozott. Körülnézni is csak lassan, óvatosan szokott. Nem csoda. Ez viszont baj, mert ide az írásba kellene valami misztikus dolog is. Nem csoda, csak valami hasonló.

A Herceget, aki közben szemügyre vett mindent, nem is vette rögtön észre. Sőt, később sem teljesen. A ház kerítése nagyon hiányos volt. Oszlopai vége kihegyezve. Az egyikre feltűzve egy kivégzett macska... fényképe. Szélherceg undorodva fordult félre, allergiás volt még a macskaszőr gondolatára is. Nem beszélve a sündiszőrről, amiről eddig szó sem volt, s ezután sem lesz.

A lény leült egy kőre, mint aki elfáradt, de lehet, hogy igen. Furcsa, zöldes színű köd lengte körül, s ahogy mély hangú mormogásba kezdett, időnként ismétlődő ritmusban előredőlve nyögött egyet. Szélherceg csodálkozva látta, hogy a lény hátából lassan egy harmadik kéz nő ki éppen.

- Ejha! Micsoda varázslat! - füttyentette a Herceg.

- Mi van? - kapta fel ijedten a fejét a másik, de hamar megbánta a kapkodást, mert alig bírta a helyén tartani a szemeit.

- Nagy varázsló lehetsz, ha ilyeneket meg tudsz tenni, pusztán a szavaiddal.

- Fenéket! Megint elvitettem a gombaszédést. Mérgezett gombapörköltet ettem vacsorára.

- Most már biztos, hogy te vagy a nagy varázsló, akit keresek! Figyelmeztettek, hogy ha megtalálom, akkor is le fogja tagadni, mert tudásánál csak a szerénysége a nagyobb.

- Nem vagy normális! Te is ettél a mocsár bolygó valamelyik gombájából?

- Nem, még nem, de te majd megtanítod, melyiket fogyaszthatom.

- Honnét tudnám én azt? Én is magamon kísérletezek, nem látod?

- Tehát tudós is vagy?

- Hogyne! Tudom, melyik gombának mi a hatása, de csak ha már ettem egyszer belőle.

- Sokfélét ettél már?

- Nézz rám! Gondolod, mindig ilyen voltam?

- Izé... hiszen mindannyian megöregszünk előbb-utóbb.

- Hol vagyok én öreg? Ne gúnyolódj velem, idegen! Nem arról beszéltem! Takarodj innen! Még szerencse, hogy nem öregapámnak szólítottál!

- Ne zavarj el! Segíts nekem!

- Miért?

- A Boldogság Kövét kutatom. Meg kell találnom.

- Minek?

- Szeretném megmenteni a világot.

- Kitől?

- Hűűű! Micsoda hatásos segítség! Köszönöm, nagy varázsló! Csak erre a három kérdésre kell megtalálnom a választ, s meglelem a követ is. Merre induljak?

- Menj innen minél messzebb! Idegesítesz.

- Értem! Tehát a világ egyetem másik felén keressem.

Mivel hálálhatom meg? Mit hozzak, ha legközelebb erre járok?

- Ne legyen legközelebb! Mondtam, hogy a legtávolabb... habár. Akkor sorolom. Szükségem volna egy lepárló berendezésre, egy erjesztő kádra, rézedényekre, kisebb rézcsövekre, üveg poharakra, egy meleg takaróra, vörösborra, egy doboz margarinnal.

- Jó. Elhozom. A vörösbort és a margarint nem értem, a többit igen.

- Szerintem a többit sem érted.

- Egy tudósnak kell, hogy legyenek ilyen dolgai a kísérletekhez.

- Nem vagyok tudós! Nem kísérletezek! Terem itt egy gombafajta, amiből pálinkát akarok készíteni. Ezen a vidéken hatalmas nyereségért lehet majd árulni.

- Akkor minek a vörösbort?

- Mert szeretek inni.

- A margarinnal?

- Ugyan, mihez is kezdenék nélküle?

- Akkor búcsúzom. Látom, kicsit könnyezel. Ennyire a szívedbe zártál ilyen rövid idő alatt?

- Mit képzelsz! Csak nem hittem volna, hogy találkozom olyan valakivel, akinek a szaga túlesz az enyémen. Már csípi a szemeimet.

- Szélhercegnek hívnak.

- Akkor már érthető. Apád pedig pukirály, mi?... Hehehe. Uralkodó család, sok lehet nálatok a pompa, a luxusz. Menj, mielőtt még elhánynom magam. A dolgokat elhozni nekem, ne felejtset!

A Herceg kikapcsolta a Belsar üzemű hajtóműveket, és kényelmesen hátradőlve nézte az úrnek ezen szelvényét a pilótafülke ablakán keresztül. Érezte, hogy itt nagy dolga lesz nemsokára. Felkereste a kis fülkét, és hozzáadott

kicsit az üzemanyaghoz. Amikor visszatért, jobb színben volt, illetve jobb oldalról színes sugarak érték el az arcát. Ennek a rendszernek két, Naphoz hasonló csillaga adta az erőt és a fényt. De csak fenn. Eltérő színük keresztelte egymást, ez adta a különös megvilágítást. Piros a baloldali csillag, és narancssárga a jobboldali. Lenn e két szín keveréke volt csupán az egyetlen uralkodó szín.

A mérőműszerek jelezték, hogy odalent hatalmas készletekben áll a hajóba való üzemanyag. Ennek nagyon örült. Hiába, ha egyszer valaki sokáig utazik a világűrben egyedül, unalmasan, akkor minden kis sz... szóval egészen apró dolognak is tud örülni. Megkezdte a leszállást, és hagyta, hogy a hajó saját maga keressen erre alkalmas helyet. Amikor landoltak, már tudta, nyugodtan ki léphet a légkörbe. Ismerős szagok járták át orrüregét. Mínta otthon lett volna. Körülnézett és észrevett egy bennszülöttet, aki egy kő fölött állt terpeszben, és folyadékot csurgatott rá. Odament hozzá.

- Mi a neve ennek a bolygónak? - kérdezte a Herceg.

- Gaudi - jött a válasz.

- És mit csinálsz azzal a kővel?

- Lapisilom - jött a válasz enyhe tájszólásban.

- Megvan végre! - örült meg a Herceg. - A Boldogság Kőve! De miért ilyen nehéz?

- Dobd csak el! - biztatta az őslakos.

A Herceg szót fogadott. Nagy tehetől szabadult meg, mondhatni nagy kő esett le a szívéből, mivel az elején ezt az egész dolgot a szívére vette. Szó szerint a szívügye lett a keresés. Boldog volt végre. Teljesítette vállalt küldetését. Örömmel tankolta fel hajóját a visszatérő útra a mindenütt jelen lévő üzemanyaggal, mely egyértelműen a jutalma volt fáradozásaiért, szenvedéseiért és egész eddigi munkájáért.

Artur Brun

Kincses térkép

Huk, a barbár kipiszkálta a csipát bal szeme sarkából, s elmerengve rácsálnai kezdte. Két üveg bor után kicsit szentimentális hangulatba került.

A két üveg borral tíz perc alatt végzett, gondolta, kiélvezi annak aromáját, nem vedeli be egy húzásra. Tíz perc alatt a múltkor végzett egy csapat útonállóval, ezért gondolta, hogy ez az időintervallum megfelel a borhoz is.

Elégedetten csámcsogva végigszenkelt a mai esti öszszegyűlteken, majd közepesen sóhajtván fedezte fel a felé integető Puffót.

Puffról annyit érdemes megjegyezni, hogy varázsló volt, és beszélő névvel rendelkezett. Egyesek szerint akkor kapta a nevét, amikor egyszer elrontott egy varázslatot. Ez egy várfal előtt történt, amin át kellett volna jutniuk. Puff megállt a problémás rész előtt négy méterrel vállszélességű terpeszben, majd lassan az égnek emelte két kezét. Szeme sarkából figyelte társait, s a hatás kedvéért halandzsáznai kezdett, miközben próbálta megmozgatni a várfal termésköveit.

Tíz perc elteltével izzadni kezdett. Ezek után elmosolyodott, mivel érezte, hogy megmozdul valami. Persze nem kő volt, hanem a mögötte álló törpe, aki elunta a dolgot, s kedvenc buzogányát lóbálva indult a fal felé, hogy majd ő mindjárt utat csinál. Mikor ütésre emelte volna fegyverét, ráesett egy jókora kő a falból ilyen hangot adva: puff.

Mások szerint akkor kapta a nevét, amikor egyszer elrontott egy varázslatot. Ez egy bozótban történt, amin

át kellett volna jutniuk. Puff megállt a problémás rész előtt négy méterrel. Vetett lábával egy vállszélességű terpeszt, s szemével egy lekicsinyülő pillantást a balra nyugtalanul mocorgó törpére. Két kezét az égnek emelte, s a törpe bosszantására, akarom mondani a hatás kedvéért dúdolni kezdett egy hosszabb ork altatódal.

Tíz perc múlva a törpe megunt a várakozást, s egy kölcsön kapott éles karddal hadonászva elindult a tükös susnyás ellen. Kettőt lépett, de egy inda orvul a bokájára tekeredett, elgáncsolva őt, amitől a szintén jókora tövisekkel rendelkező aljnövényzetbe zuhant ilyen hangot hallatva: puff.

Megint mások szerint akkor kapta a nevét, amikor egyszer elrontott egy varázslatot. Ez egy labirintusban történt, amin át kellett volna jutniuk. Puff megállt a problémás rész előtt négy méterrel, vállszélességűnél kisebb terpeszben, mivel szűk volt a hely. Elmotyogott egy látásélesítő varázst, s faarccal bólogatva bámult előre a még mindig sötét folyosóra.

Tíz perc múlva közölte a társasággal, hogy az előttük álló rész a következő kanyarig veszélytelen. Jó példával előjárva maga indult el elsőnek, s rögtön rálépett egy kiálló padlódarabra. Az nesztelenül lesüllyedt pár centit, elfordított egy kapcsolót, ami rövidre zárt egy védővarázslatot. Lassú surrogás hangzott fel, s a menyegyzet felől egy természetes homokzsák esett a mit sem sejtő törpére, ilyen hangot adva ki: puff.

Pufff szerint viszont akkor ragadt rá ez a név, amikor orrba vágott egy törpét, aki a fenti három variáció egyikét hangoztatta halló távolságon belül. Különben is a törpék foggyóeszközök kalandozás közben.

Pufff lassan abbahagyta az integetést, s helyet foglalt a barbárral szemközt. Szemrevételezte az üres borospalackokat, majd rövid gondolkodás után rendelt egy zöld élőhalott koktélt.

Erről az italról annyit érdemes megjegyezni, hogy nem lehet tudni, honnan kapta a nevét. Egyesek szerint az egyik titkos összetevőjének lehet valamilyen köze az élőhalottakhoz. Bár abban igen bizonytalanok, hogy ez az összetevő a vérük, a nyáluk, tüsszentéskor távozó többkomponensű ízük, vagy csak egyszerűen valamely ledarált testrészüik.

Mások szerint a titkos összetevő tulajdonképpen csak egy egyszerű kis növény, igaz csak egyes mocsarakban terem. Élőhalottakat az alapanyag begyűjtésénél használnak, mivel a kezdeti időkből túl sokan fulladtak bele a mocsárba a munkavégzés során.

Megint mások szerint az ital elnevezéséhez egy rövid történet kapcsolódik. Ami így hangzik:

A megszokott péntek esti tivornya után egy kisebb baráti társaság tartott hazafelé a Nyakonöntött Próbagoblinhoz címzett vendéglátó ipari helyiségből, amikor a nem messzi patakparton találtak egy hullát. Átlagos, mindennapi hullának tűnt. Nagyobb külsérelmi nyomok nem voltak rajta, leszámítva egy kést, ami a hátából állt ki.

Rövid tanakodás után nekitámasztották egy fatörzshez, egyikük egy apró virágot tűzött a gomblyukába, másikuk vidáman vállon veregette, s a nála lévő pohárból – ami még a kocsmában megtetszett neki – pár decit leöntött a hulla torkán. Aki erre magához tért. Igaz, élete hátralévő részében sokat köhögött, és gyakran nehéz légzésre panaszkodott.

Pufff lassan letette poharát az asztalra, s nagyot sóhajtvá fedezte fel a feljűk integető törpét. Pufff szerint a törpéről semmit sem érdemes megjegyezni.

– Ezt nézzétek! – kezdte Garden köszönés helyett, s az üres poharakat arrébb tolva egy papírlapot helyezett az asztalra.

– Nocsak, egy térkép – konstataulta a varázsló, s megpróbálta kislabilizálni a rajta lévő jeleket.

– Csakis kincses térkép lehet! – lelkesedett a törpe.

– Aha – helyeselt Huk is, s Puffftól várt megerősítést.

A varázsló felidézett egy kereső varázst, s már majdnem belekezdett az első szavakba, amikor eszébe jutott, hova tette a szemüvegét. Így mindjárt jobban látott. A varázsló felidézett egy másik kereső varázst, s a térképre bocsátotta. A jobb felső sarokban villogni kezdett egy beücsopotortosulás.

– A mi városunkat ábrázolja – közölte a kis asztaltársasággal.

– Ezt én is megmondhattam volna, mindenféle hókuszpókusz nélkül – kezdte a törpe.

– Persze, mert te annyira okos vagy – kezdte a varázsló.

– Akkor erre igyunk! – vágott közbe Huk, kiváló stratégiai érzékről téve tanúbizonyságot. Már persze nem azért, hogy ezzel megelőzzön egy vitát a törpe és a varázsló közt, s így elkerüljön egy bizonyos végkimenetelű csetepatét, hanem azért, hogy ezzel megelőzzön egy vitát a törpe és a varázsló közt, s így hamarabb hozzájuthasson a következő palack borhoz.

Fél óra, három boros üveg, három koktélos pohár és három sörös korsó elteltével már ez az este sem fenyegett annak a veszélyével, hogy huzamosabb ideig józanok maradnak. Szerencsére Huk előrelátóan még délután lefoglalta a szállásukat. Igaz, akkor nem tudta, hogy Garden egy kincses térképet fog szerezni, de legalább eggyel több indok még eggyel több üveg borhoz.

Miközben a másnapi akció részleteit tervezték egy óvatlan pillanatban Pufff valamilyen port szórt Garden sörébe, aki ezt nem vette észre, mivel épp nagyban magyarázott valamit, kevesellve a magával vihető fegyverek számát.

A törpe józansága versenyt futott az idővel. Garden végül engedett a többség véleményének, de eldöntötte, hogyha holnap nem figyelnek rá, csak azért is bepakol még egy buzogányt az útra.

Nem sokkal később furcsamód szédülni kezdett. Nem értette miért, hiszen nem ivott még olyan sok sört, a melékhelyiséget is csak háromszor látogatta meg az elmúlt percekben. Elgondolkozva nézte az imbolygó poharat a vigyorgó varázsló kezében. Ő is ivott már zöld élőhalott koktélt régebben, bár kicsit sokallta az érte felszámított összeget.

– Na jó, én is kérek abból a mosogatóléből – döntött végül Garden, bízva, hogy attól majd elmúlik a szédülése, ami kezdte egyre jobban zavarni.

Öt perc múlva a barbár és a törpe habozni látszott. Előző még mindig az előbb elhangzottakat fontolgatta, de végül a bornál maradt; utóbbinak félreértették az italrendelését.

Garden mindezek után émelvegni kezdett. Nem tudta volna megmondani, mikor tört rá az érzés, de kitarónak bizonyult, sőt szédülése is fokozódott. Először nem is tudta, mi lehet a probléma. Viszont amikor mellényúlt a frissen rendelt, de már csak félig teli korsójának, szomorúan konstataulta, hogy itt bizony bajok lesznek. Mégpedig, ha nem jut hozzá a benne aranylós sörhöz, akkor...

Szerencsére másodjára sikerrel járt, s ezen eseményt azonnal kihasználva leöntötte torkán (80%), és felsőruházatán (19%) a sört. Elégedetten böfögött egyet (-1%), s a tűrhetően abszolválta attrakción felbuzdulva azonnal kért egy újabb korsót.

Persze telit. Azonban itt kezdődtek a bajok. Ismét mellé nyúlt. A kocsmá nagyterme pedig forogni kezdett körülötte.

De Garden nem adta fel. Vett egy nagy levegőt, majd keresett az asztalon egy fix pontot. Képzletben két kézzel a pontba kapaszkodott, majd elmosolyodott, mivel a forgása lassulni kezdett. Egy rövid időre. Utána egyre gyorsabban kezdett forogni, immár a képzeletbeli fix pont körül.

De Garden nem adta fel. Vett egy nagy levegőt, majd keresett az asztalon egy másik fix pontot. Képzletben most ebbe a két pontba kapaszkodott, majd elmosolyodott, mivel a forgása lassulni kezdett. Egy rövid időre. Utána egyre gyorsabban kezdett forogni, immár a képzeletbeli két fix pontot összekötő egyenes körül.

De Garden nem adta fel. Vett egy nagy levegőt, majd keresett a székén egy harmadik fix pontot. Képzletben erre ráült, a másik kettőben megkapaszkodott, majd elmosolyodott, mivel a forgása lassulni kezdett. Egy rövid időre. Utána egyre gyorsabban kezdett forogni, immár a síkon, amin a képzeletbeli három pont helyezkedett el.

De Garden nem adta fel. Vett egy nagy levegőt, majd azonnal ki is fújta, mivel a nagy összpontosításban nem vette észre, hogy egymás után már négyszer vett levegőt, de idáig nem fújta azt ki. Ekkor Garden feladta, s lefordult a székről.

Pufff szemével követte az asztal alá csúszó törpét, majd megkérte a barbárt, hozza el a szobakulcsokat. Vett egy nagy levegőt, majd kicsit durván felrángigálta a törpét a padlóról.

- Gyere szépen! - utasította a kóválygó nagyszakállút, s nagyjából irányba kezdte lökdödni.

- Nnahaggyámán - közölte a Garden, s Pufffot meglepve talpon maradt. - Hovamegyüngmán?

- Kedves barbár barátunk kivett egy lakosztályt éjszákára - válaszolt a varázsló.

- Deebenna szállóló... - kezdte volna Garden lassan forgó nyelvvel, annál gyorsabban forgó aggyal, s az annál még gyorsabban forgó teremmel.

- Szálló ló? Ja, az pegazus - adta meg a felvilágosítást Puff, már ő is kissé akadozó nyelvvel.

- Deebenna fogadózó...

- Fogadjunk?

- De itt nincscs lapos táj...

- Fogadjunkhihi? Már van az emeleten két egybe nyíló szoba.

- Nocsak, haladnak a korról a fogadóók? - Garden e tényen felbuzdulva meglepetésében most egész szépen artikulált.

- Á, nem, csak Huk a múlthéten szétverte az egyik szoba falát.

- Ahha. Igaz ez bar bar barátom? - kérdezte a törpe a közben visszatérő Huktól.

A barbár csak legyintett egyet, majd segítette a varázslóknak a lépcsőn felcipelni a közben elcsendesülő törpét. Az ajtóból viszont már visszafordult. Jó éjt kívánt a szobába bekacsázó kettősnek, s közölte, hogy rá még vár egy palack bor odalent.

A lépcsőn lefelé elővette a zsebéből a kincses térképet, amit elcsent a törpétől egy kínálkozó pillanatban. Mikor leért az emeletről, nem az ivó, hanem az istálló felé fordult...

Garden kora délután tért magához, Pufff intenzív rázogatóására. Nagyot ásítva tápázkodott fel az ágy mellől, s meglepetten fedezte fel a lakosztály nagyobbik szobájában egy asztalnál ülő barbárt. Huk előtt egy felfeszített tetejű láda volt, tele pénzzel és kisebb ékszerekkel.

- No, amíg ti részegen feküdtetek, elhoztam a kincses ládát - közölte a barbár, és megcsörgetett pár ezüstérmét a kezében.

Egy onottan köröző légy berepült a törpe tátott száján, majd a padlóra zuhant, s megdőglött.

Craz

V. Lidércfény Pályázat

avagy

A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás

Műfaj: Fantasy

Kategória 1: komoly próza

Kategória 2: humoros próza

Kiíró: Lidércfény (Online Kulturális Magazin, Amatőr Kulturális Folyóirat)

A pályázat címe: „A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás”

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő:

2010. április 30., péntek, éjféli.

A pályázat témája és célja:

A sötét varázslók a fantasy történetek meg nem értett karakterei közé tartoznak. A kalandozók általában gonoszoknak tartják őket, s ennek megfelelően életükre, néha pedig holtukra törnek, aztán ha sikerül legyőzniük ellenfelüket, akkor természetesen ki is fosztják - szegény sötét varázsló már úgysem venné hasznát a kincseinek... Persze ők sem hagyják magukat - nem egy kalandor végezte már csúfosan, amikor megpróbált tengelyt akasztani egy-egy sötét varázslóval. Botor módon próbálkozók azért mindig akadnak: így az álta-

lános vélekedéssel szemben a sötét varázslók élete (avagy halála) sem csak játék és szórakozás.

A pályázatra olyan, (a terjedelmi kiírásnak megfelelő) fantasy novellákat várunk, amelyekben az író egy (vagy több) sötét varázsló szemszögéből írja le a történetet.

Célunk: próbáljuk meg megérteni a világot a sötét oldal szemével nézve! Hiszen a gonosz varázslók is érző lények, csak a PR-juk nem az igazi, így a fantasy írók mindig negatív szerepeket osztanak rájuk...

Az előző Lidércfény pályázatokból levont tanulságok alapján azt szeretnénk kérni a nevezőktől, hogy a beküldött történetben a kiírásnak megfelelően legalább egy, azaz 1 db sötét varázsló szerepeljen, ellenkező esetben a nevezést sajnos még akkor sem tudjuk elfogadni, ha minden más szempontból kiváló írásról van szó.

Bővebb információ és kiírás:

<http://www.szentesinfo.hu/lidercfeny>

A következő álmom - 1. rész

1.

Az éjszakai ég csillagai hidegen szórták fényüket Aysillim palotájára. A hatalmas, kúp alakú építmény megtépzott árnyat vetett a környező sziklákra. Az évszázados falakat szolgáló nemzedékei koptatták simára egykoron. A szinteket folyosók, alagutak, lépcsők és feljárók kusza szövevénye kötötte össze. Némelyikük helyrehozhatatlanul tönkrement a végzet kiszámíthatatlan csapása alatt. Az Úrnő eleven agysejtjei, a groaxok, tébolyultan rohagáltak fel-alá a folytonossági hiányok káoszában, noha a katasztrófa előtt behunyt szemmel eligazodtak a kastély belsejében.

A vihar néhány órával ezelőtt tört ki, és Derú még csak hasonlót sem tapasztalt soha, pedig születése óta átvészelt már néhány elemi csapást. A groaxok tudatában a vihar meghatározás ködlött fel, mert Aysillim ezt a gondolatot továbbította nekik, de valójában nem lehetett tudni, mi történt. Sokuknak úgy tűnt, maga az Egység Istennője fordult az urhazallak ellen, hogy elsöpörje őket mindörökké. Az esemény vad rázkódással kezdődött, amely láthatatlan, egyre erősödő hullámokban töltötte be otthonuk falait.

Semmilyen figyelmeztető jel nem előzte meg, egyszer csak bekövetkezett. A különböző tevékenységekkel elfoglalt roasimok fehangú sikolyokat adtak ki magukból, és kétrét görnyedtek a munkabarlangok agyagos padlóján. Teljesen tehetetlenné váltak, csápjaiuk ernyedten lógtak. Karmos, ízelt végtagjaikkal a nedves göröngyöket kaparták kőnkukban. Sokuk, miután összeesett, soha többé nem kelt fel. Aztán a rázkódás ugyanolyan hirtelen, ahogy kezdődött, véget ért.

Derú, fajtája jeles képviselőjeként, nem tartozott olyan szoros gyepelő alá, mint az éjjel-nappal dolgozó munkások, vagy az állandó harcészültségben álló katonák. Úrnője Aysillim, szemet hunyt önálló gondolatai felett, amelyeket csak nagyon kevés alattvalójának engedett meg. A groax büntetlenül felsétálhatott a mellvédekre, hogy a palota feletti űrt fürkészsze. Bármelyik roasimot halál sújtotta volna ezért, és a nokturnák valamelyike sem úszta volna meg korbácsolás nélkül.

Derú nem tartotta szívderítőnek az elé táruló látványt. A csillagok nem a megszokott helyükön álltak, sőt, az égi konstellációk sem tűntek ismerősnek. Mintha egy óriás kuszálta volna össze az égitestek megszokott rendjét az univerzumban. A palota lakói Aysillim véleményével azonosulva a vihar hatásának tulajdonították a változást, noha nem rendelkeztek elegendő, szabad szellemi potenciállal, hogy ezen töprengjenek. A groax megalapozottan tartotta a feltevést, de gyanította, többről van szó egyszerű természeti csapásnál.

Derú felsóhajtott. Elfördította tekintetét az idegen csillogoktól, és lefelé indult a szélesen kanyargó lépcsőkön. Azért sietett fel a palota legmagasabb részébe, hogy kiszellőztesse a fejét. Az épületre zúduló jelenség őt is megviselte; amíg tartott, úgy érezte, porszemként söpri el elméje épségét. Ráfért a friss levegő, mielőtt nekilátott volna egysége áthangeléséhez, de megnyugvás helyett kételemek ébredtek lelkében. A neheze még csak ez után várt rá, ki kellett mennie a neki alárendelt csapattal az ismeretlen veszélyekkel teli éjszakába.

A nokturnák dühödten álltak hadrendbe az őrizetükre bízott szinteken. Feszülten figyeltek, fénylő, barna kitingpáncéllal borított hátukat egymásnak vetve, de nem volt ki ellen harcolni. Derút, mint várható volt, kivezényelték az egységéhez, a Vérengzőkhöz, hogy csillapítsa le őket,

különben csak Nagxoatl tudja, mi történhetett volna. Derú látott már felhevült harcosokat, akiknek groaxa nem állt a helyzet magaslatán. A megvadult nokturnák saját csapataik ellen fordultak, és addig örjögtek, míg a többiek el nem pusztították őket.

A Vérengzők a palota északi szárnyát őrizték, agreszív zümmögésük élénk intenzitással hullámozott a falak között. A harcosok izgatottan figyeltek. Ugrásra készen feszülő hátsó lábukat még két pár támasztotta ki, garantálva, hogy mindig stabilan megőrizhessék egyensúlyukat. Derú torzszülötteknek tartotta őket, akiket plusz végtagjaik látványosan megkülönböztetnek a többi urhazallától. Ettől függetlenül mindig leplezte ellenérzéseit, ahogy azt is, hogy tart tőlük. Most is látszólag közönyös tekintettel vegyült el a tizenkét katona között, mintha ügyet sem vetne rá, hogy a halál torkába sétál. Derúnek fel kellett szabadítania minden belső energiáját, ha le akarta csillapítani őket. Ha félelmet mutat, a majd két méter magas harcosok rögtön darabokra tépték volna.

Derú szeretett Aysillim elméjének különleges megtestesüléseként gondolni magára. Úgy vélte, szerves része az Úrnő személyiségének, és mint ilyen, fontos szerepet tölt be a palota életében. Aysillim nem intézkedhetett mindenütt egyszerre, szüksége volt tudata védőernyőszerű kiterjesztésére, hogy az urhazallakat irányítsa. A groaxok élő idegsejtjeként működtek közre ebben, elméje azon tartományaként, amely felelősséget vállal a társadalom lelki egészségéért, és az Egység háborítatlanságáért.

A Vérengzők lehiggadtak, amikor Derú belső nyugalmat árasztott feléjük. Idegességük elillant, nyugodt hangulat uralkodott el rajtuk, amelyet a groax csak veszedelmes ütközetek előtt kényszerített rájuk. Derú teste felforrosodott, kitingpáncélja áttüzesedett az erőfeszítéstől. Először csupán csillogott, mint egy drágakő, aztán lüktető, hipnotikus hatású fény tört elő tagjaiból, beburkolva a nokturnákat.

„Készen állsz?” – hallotta meg tudatában Aysillim hangját.

„Igen, Úrnóm” – válaszolta a groax.

A Vérengzők engedelmesen felsorakoztak előtte, tátozó csáprágókkal, hátrafeszített szárnyfedekkel. A fölé magasodó harcosok türelmesen várták parancsát. A groax újabb sóhajttal eresztett meg, aztán intett Merxésznek, az osztag parancsnokának, hogy jeljeze, itt az ideje elindulni. A csapat engedelmesen nekivágott a sötétségbe burkolózó vidéknek, ahogy kiderítse, mi történt a világgal.

2.

A Vérengzők élükön vezérükkel, Merxésszel, felvették a palota főbejárata előtt a szokásos alakzatot. Derú a csapat közepén megbújva velük sodródott, remélve, hogy nem lesz semmi baj, miközben az a nyomasztó érzés fogta el, hogy mintha egyszer már átélte volna mindezt. Az Úrnő nem zaklatta, így nyugodtan koncentrálnak Merxészre, akivel a harcosok úgy kapcsolódtak össze, ahogy fűrészes élű végtagjaikkal az ízek.

Ha a parancsnokot ellenőrzés alatt tartotta, az egész egység fölötti hatalmat magáénak tudhatta. Az ő dolga nem a harc volt, amelyhez az alapokon kívül nem sokat értett. Neki mindig a vezetőt kellett figyelme fókuszában tartania, aki a többieket irányította. Az egység ugyanúgy működött kicsiben, ahogyan a palota egésze nagyban. A hatalom felülről lefelé, egyre szélesedő elágazásokban

terjed, míg az urhallák népének legutolsó tagját is el nem érte.

„Anyám” – szállt Derú üzenete láthatatlanul a csillagfényes éjben. – „Hallasz?”

A groax, legnagyobb rémületére nem kapott választ.

A körülöttük húzódbó tájra szürke köd borult, amint távolabb kerültek a palota hatóköréből. Az északi szél ismeretlen szagokat hordott feléjük, amelyektől Derú öszszerándult. A sötétség áthatolhatatlanná vált a hegyet hódító seregként körülvevő erdőben. Az összekapaszkodó ágak torz alakzatokat formáltak. Az egybehajló lombkoronák megfejthetetlen fenyegetéseket susogtak. A groaxot szorongás fogta el, amiatt, hogy nem sikerült Aysillimel kapcsolatba lépnie, amikor ráébredt, hogy a tőle karnyújtásnyira lévő Merxésszel is megszűnt a mentális összeköttetés. Derú nem tudta elképzelni, mi történhetett, de tudta, hogy baj van. Úgy érezte, a kívül gomolygó szürkeség beszívargott elméje legtitkosabb csarnokaiba.

„Nem tudom sehogy figyelmeztetni Aysillimet, hogy hatalmának legfőbb alapja veszélybe került” – gondolta, miközben a szorongás rettenetté növekedett lelkében. – „Ráadásul Merxész gondolatait sem tudom ellenőrizni! Azonnal vissza kell fordulnunk! Egy kontrollálhatatlan egység veszélyesebb, mint egy ragadozófalka, tagjai bármikor renegáttá válhatnak!”

– Merxész parancsnok...

Magát Derút is meglepte a csáprágói közül előtüremkedő szagototó ciripelés. Nem volt hozzászokva, hogy külső hangképző szerveit használja, a noktornák pedig mégannyira sem.

– Vissza kell fordulnunk – nyögte ki nagy nehezen, mikor már nemcsak a megszólított, hanem minden harcos figyelme ráirányult. – Nagyon rosszul érzem magam. A Vihar során bevartam a fejem, és valószínűleg jobban megsérültem, mint hittem...

Derú úgy döntött, megpróbálja becsapni a parancsnokot, sejtven, hogy annak Az Úrnó elleni lázadás lesz az első gondolata, ha rádöbben, hogy odakint nincs mentális erő.

– Komoly a baj? – tudakolta a parancsnok.

Rekedtes hangja elárulta, számára is nehézségeket okoz ez a fajta kommunikáció.

– Igen – szögezte le Derú izgatottan. – Most rögtön haza kell térnünk!

– Rendben – válaszolta Merxész, aztán megdermedt, mint egy kőszobor. Derút villámcsapásként érte a felismerés, megpróbál telepatikus parancsot adni a noktornáknak.

„Nem fog sikerülni” – döbrent rá a groax. – „Rájön, hogy nincs összeköttetésem Aysillimel, és hogy az Úrnó korlátlan hatalma már a múlté, ahogy arra is, hogy nincs semmi bajom, csak a palotába akartam visszacsalni!”

Mindez elképesztő gyorsasággal futott végig Derú agyán, miközben ösztöneinek engedelmeskedve nekiment a hozzá legközelebb álló noktornának, és vadul félrelökte, hogy kitörhessen a katonák gyűrűjéből.

Merxész egyik borotvaéles sollcerje hajszálnyi lemardással hasított a levegőbe, azon a helyen, ahol az előbb állt. A parancsnok gondolatai ugyanazon a pályán haladtak, mint a groaxnak, csak később jutott el a végkövetkeztetésig.

„Nem lehet könnyű a béklyója vesztett elme szabadságával szembesülni” – gondolta apró elégtétellel Derú, igyekezően a vadon mélyére fúrni magát.

Úgy vélte, Merxész könnyen kiiktatható veszélyforrásnak ítéli, de a parancsnok addig nem fordítja hazafelé a társaságot, amíg le nem vadászták. A groax úgy sejtette, az egység álnok vezetője forradalmat tervez Aysillim ellen, sejtven, hogy az Úrnónek lecsökkent a szellemi ereje. Derú tudta, ha a Vérengzők megölték, besurranhatnak a trónterembe, és pengét szegezhetnek Aysillimnek, mert nem lesz, aki figyelmeztetné a királynőt, hogy nem állnak ellenőrzés alatt.

A groaxot csöppet sem vigasztalta, hogy ő a régi rend utolsó védőbástyája. Alaposan ellene billentette az esélyeket, hogy született harcosok eredtek a nyomába, akik lárvakoruk óta a gyilkolás lázában égnek. Igazából csak abban reménykedhetett, hogy valahogy mégis visszajut a palotába, és idejében riasztani tudja Aysillimet.

Feltéve, hogy képes kijátszani a nyomába eredt, tucatnyi gyilkos elszántságát.

3.

A vadon nem üdvözölte régi ismerősként, noha Derú már nem egyszer bejárta keresztül-kasul az irányítása alá rendelt egységgel, miközben végrehajtották az Aysillim által rájuk bízott, veszélyes küldetéseket. Csakhogy a világ akkor még nem billent ki az egyensúlyából, a csillagok a megszokott helyükön álltak, és a Vérengzők szolgák voltak, nem életére törő, hataloméhes fenevadak.

Tökéletesen ismerte a noktornák szokásait, tudta, nem csapatostul fogják üldözni, hanem legyező alakban szétörödvá, ellenőrzésük alatt vonva az erdő egészét. A Vérengzők tizenketten voltak, ami tizenkét, mindenre elszánt vadászt jelentett, akik addig üldözik, amíg élnek és mozognak.

A kezdeti előny nem sokat számított, üldözői erősebbek és gyorsabbak voltak nála. Könnyedén behozhatták a hátrányukat, miután felosztották egymás közt a területet. Derú mégis makacsul rohant, ügyet sem vetve a tudatában motoszkáló vékonyka hangra, amely megfontolt gondolkodásra intette. Rettenően félt – valójában pánikba esett –, mert még sosem vesztette el hosszabb időre a kapcsolatot Aysillimel. Úgy érezte, valamilyen gonosz felsőbb hatalom elvágta a köteleket, amely az élethez kötötte.

Miközben önnön szorongásaival küszködött, egyszer csak felbukott valamiben. A tettes egy orvul támadó, tüskés inda volt, amely az árnyak közül bukkant elő. A növényi kacs körbefonta egyik lábát, és bilincsként szorult rá. Derú ekkor értette meg, az erdőben is történtek változások, csak nem olyan szembeötlőek, hogy bárki első pillantásra észrevegye őket. Megpróbálta kiszabadítani foglyul esett végtagját, de

nem járt sikerrel. A makacs nyúlvány tántoríthatatlanul tovább ráncigálta egy bozóttal sűrűn benőtt terület felé, miközben égette a lábát, mint a tűz. A támadás olyan gyorsan zajlott le, hogy a groax még az oldalán függő sollcerhez sem tudott odakapni.

A várakozó bozótos függönyként vált szét előtte, fel tárva a legrémítőbb virágot, amelyet Derú valaha is látott. Hatalmas, húsos fedőlevelek tátoztak felé, szabaddá téve az izgatottan vonagló kehelyben cuppogó összetett szájszervet, amelyből émelyítő bűz áradt a kiszemelt áldozat felé.

Eddig nem tudott ilyesfajta növények létezéséről Aysillim birtokain, Derút azonban csöppet sem vigasztalta, hogy sikerült összeakadnia egy új fajjal. Kétségbeesetten próbálta szabadon maradt lábát a talajba vájni, miközben igyekezett minden fogókarja ügyébe eső erősebb gyökérbe belekapaszkodni. Ezekről hamarosan kiderült, hogy szintén a hűsevő virág tartozékai, és csak felgyorsították útját a végzet torka felé, amikor megragadta őket.

Derú fohászt küldve Nagxoatlnak megpróbálta felkészíteni lelkét a halálra, de szinte az utolsó pillanatban az egyik nokturna kivágódott a háta mögötti sűrűből, és dühödt vadsággal kaszabolni kezdte a zöld csápokot. Sollcerei kíméletlen íveket hasítottak a hús éjszakai levegőbe, és az álnok indák lehullottak Derúról. A virág sűrűn gomolygó, zöldes színű puffogatást küldött feléjük fájdalmában, aztán lebukott a talaj felszíne alá, és eltűnt, mintha nem is létezett volna. Sötét járatokon siklott tovább a föld alatt, mint valami sajátos, levelek és indák borította féreg, hogy máshol üsse fel a fejét újra.

Derú félrehengeredett a mérgező gázfelhő elől, melyet a növényfenevad gyilkos búcsúajándéknak szánt, aztán felpattant, hogy összecsapjon a segítségére siető harcosal. Nem értette ugyan, hogy a katona miért mentette meg, de túlélési ösztöne azt diktálta, védje magát. Fegyvere villámgyorsan siklott elő hüvelyéből, ám ő csak egyetlen egyet viselt, míg a nokturna minden végtagjából hajlékony vívótörök meredeztek felé. A féltucatnyi sollcer áthatolhatatlan pengéfalat szőtt a nokturna köré. Fegyverei olyan eszelős gyorsasággal suhogtak, hogy lehetetlennek látszott áttörni védelmüket.

- Elég - préselte ki magából a szavakat a katona, könnyedén háritva a groax esetlen csapásait. - Nem vagyok az ellenséged, rég megölhettelek volna, ha akarlak!

Derú meglepetten engedte le fegyverét, elismerve, hogy van logika abban, amit a harcos állít.

- Negraxal a nevem, és hű maradtam az Úrnőhöz - közölte tárgyilagosan a nokturna. - Csak eljártam, hogy a renegát Merxész oldalára álltam.

- Hát... ez igazán pompás.

Derú nehezen talált szavakat, de magában elismerte, Nagxoatl kegye a lehető legjobbkor érkezett.

- Maradj mindig mögöttem, groax - figyelmeztette Negraxal -, akkor élve visszaviszlek a palotába!

„Talán mégis van remény” - gondolta meglepetten Derú, aztán szemét a nokturna kitinpáncélos hátára szegezte, engedelmesen megindult a harcos mögött.

Következő számunkban folytatjuk!

Maggoth

A Kiválasztott

Mindent összevetve, meg kellett állapítanom, hogy rettentően szarul nézek ki. Egy egészen új szemszögből láthattam magam premier plan-ban, nevezetesen felülről. Összetört porhüvelyem a szintén összetört autóm előtt hevert, kicsavarodott végtagokkal, itt-ott vérezve, én pedig fölöttem álltam, és próbáltam megbirkózni az új helyzetből adódó sokkal. Nem sok időm volt erre; az előírt sebességgel hajtottam a főúton, a semmiből, vagy valami általam be nem látható keresztutcából elém vágódott egy szürke színű autó, rögtön ezután hangos csattanás, pillanatnyi éles fájdalom, aztán a kép, hogy állok a tulajdon testem fölött.

Mielőtt azonban bármi értelmes gondolat megfordulhatott volna fejemben mindezzel kapcsolatban, megjelent ő. Egyáltalán nem hasonlított idegesítő kis barátomra, aki Soliphernek nevezte magát, és jóval látványosabban jelent meg egy kirakat előtt, a levegőben egy vakító fénygömbben. Nem tudom, milyen lehet egy angyal, de leginkább arra asszociáltam, mivel teljesen fehér ruhában, hatalmas, kiterjesztett szárnyain lebegett ott, mintha csak egy régi, vallásos témájú festményből lépett volna elő.

- Meghaltam? - érdeklődtem kicsit elszomorodva. Az angyal nem lepődött meg azon, hogy nem lepődtem meg megjelenésén. Lehuppant a testem mellé, és lenézett rá.

- Szeretnél?

Erre nem volt válaszom, mire felnevetett, és a vállamba boksolt.

- Csak tréfálkozom veled, nehogy sírva fakadj! Bár tény, hogy elég kétségbeesítő, ahogy pillanatnyilag a helyzet áll vala.

- Te angyal vagy? - tettem fel a következő frappáns kérdésemet, mire felsóhajtott.

- Mindig ezek a lényegre törő kérdések... A nevem Unipher, és igen, nevezhetsz angyalnak is. Figyeld ím rám, tanácskoznunk kellene kicsit valami nyugodtabb helyen. Alig értem a saját szavaimat ettől az éktelen ricsajtól.

Az utca megtelt báméskodókkal, megérkeztek a rendőrök, meg egy rohammentő, folyt a szemtanúk beszámoltatása, tényleg elég nagy zsvajv volt.

- Most mi lesz? - kérdeztem, mire az angyal intett.

- Mindjárt idejön egy fiatal gyógyító ember, elvégzi a testeden a diagnosízisnak nevezett rituálét, megállapítja, hogy bár az esélyeid rohamosan csökkennek, azért vala még remény, aztán berámolnak ama fehér szekérbe, és héjaként vijjogva elvágtatnak veled a...

Felhorkantam.

- Tudom, hogy a testemmel mi történik, engem az érdekel, hogy velem mi lesz?

Az angyal felém nyúlt, megérintette a homlokom, minden vakító fénybe borult, és a következő másodpercben egy nagyon magas helyen ültünk.

- Uhh... Ez a mennyország?

- Nem, ez a szülővárosod dómjának legkülső várfala. Ezt a maximalizmust... Minek sietsz ennyire?

A kilátás pazar volt, még a tipikus téli szürkeség ellenére is. Az angyal kicsit meghajolt ültében.

- Azért jöttem, hogy rávezesselek az események, melyek megtörténtek vala, szükségszerűek voltak.

A jobb oldalamon ült, és ilyen közelről tekintve arcába, azt kellett megállapítanom, hogy akár én is lehetnék, kicsit fiatalabb kiadásban. A vállamra tette a kezét, és körbe intett:

- Ím, városod! Hát nem gyönyörű, ami szemeid elé tárul?

- De az. Nagyon bejön. Roppantul boldog vagyok. Igaz, hogy ezekben a percekben épp jó esélyem van rá, hogy megmurdeljek, te meg itt lököd nekem a süketet, hogy milyen csecse a városkép?

Bocsánatkérően emelte fel a kezét:

- Kérlek, várj! Egyetlen szavadat sem értem. Pillanat...

Megint megérintette homlokom, de most nem volt fény, se villám utazás, épp csak szemei csillantak fel.

- Vágom! - kiáltotta boldogan.

- Remek... - húztam el a számat, mire ismét a vállamra tette a karját, és barátian megütögette mellkasom a másik tenyerével.

- Ne parázz, fiú, minden rendbe jön. Még nincs itt az ideje, hogy beadd a kulcsot.

Felsóhajtottam.

- Mi ez az egész?

- Azért jöttem, mert hívtál.

- Dehogy hívtalak!

- De igen.

- De nem! Ti mindig csak úgy megjelentek.

- Ti?... - nézett rám értetlenül.

- Az életem egy nehéz időszakában már volt szerencsém megismerni Soliphert.

Az angyal vidáman felnevetett, és intett:

- Ja?... Solipher kispályás, hagyjuk... Na, figyu! Mielőtt az a meggondolatlanul jégen fékező másik sofőr kivágódott volna eléd, épp azon töprengtél, hogy miért éppen te? A dolgok megértésének megkönnyítése végett kérlek, gondold át, mi is vezetett idáig, és meséld el nekem.

Elgondolkodtam. Igen, tényleg ezt gondoltam. Miért éppen én?

- Átlagos napnak indult. Előző este megbeszéltük párommal, hogy ha a munkahelyéről hamarabb elengedik, akkor felhív, hogy mehetek érte. Csak épp mindkettőnk fejéből kiment, hogy a mobiltelefonom SIM-kártyáját fizetési elmaradás végett letiltották, nem fogad hívást. Így beautózáztam a városba, hogy vegyek egy feltölthető kártyát. December 23-a, a megszokott kép mindenhol, elborult arcú, türelmetlen, és feszült emberek futkosnak a békés, boldog karácsony égíse alatt. A boltban sokan várakoztak, köztük én is. Műszaki problémákkal küszködtek, ami még jobban lassította a hatékony kiszolgálást, de ez abszolút nem lepett meg, ez velem mindig így alakul, tudod?

- Például?

- Nos, a bevásárlóközpontban harminckét kassza közül ahhoz állok, ahol előttem két kiflit az embertársam bankkártyával fizet ki, de természetesen a bank nem elérhető, vagy a kártya van letiltva. Ha nagy ritkán készpénzt szeretnék felvenni a saját kártyámról, a város negyvenkét bankautomatájából azon három egészen biztosan üres, vagy üzemen kívül van, amelyet az a bank üzemeltet, amellyel szerződésben állok. Ha bármit szeretnék megvásárolni, száz százalék rá az esélyem, hogy előttem vette meg valaki az utolsó darabot alig öt perce. Hosszan sorolhatnám még, de azt hiszem, az összefüggés világosan látszik.

- Igen, valóban. Aztán mi történt?

- Sorra kerültem, körülbelül három perc alatt elintézttem, amiért bementem oda. Megvettem a kártyát, és kiléptem az üzletből. A kocsim szélvédőjén volt egy büntetőcédula. Ehh... Tilosban parkoltam. Az időpont szerint három perccel azelőtt írta meg a rendőr, mielőtt kiléptem volna a boltból.

- Aham... de a többi kocsin nem volt, igaz?

- Nem. Azokon nem. Pont ezen töprengtem az ütközés előtt. Hogy miért pont én? Állt autó előttem is, mögöttem is, de csak az enyémre rakta ki a cédulát. Naponta rengeteg autót látok tilosban parkolni, vagy parkolócédula nélkül állni, mégsem kapnak büntetést. Engem mindig megtalálnak... Szóval miért?

Unipher megértően bólogatott, látszott rajta, hogy a szavakat keresgéli.

- A helyzet az... Szóval mindez nem véletlen. Nehéz ez most nekem...

Türelmesen vártam, hogy végre rászánja magát a válaszra. Két karját felemelte, és zengő hangon kiáltott fel:

- Te vagy a Kiválasztott!

Elhúlve néztem rá.

- A micsoda? Kiválasztott?

- Nos... egy kiválasztott a sok közül. Figyu, te jó srác vagy. Nem versz át senkit, nincs benned rosszindulat, türelmes és udvarias vagy az emberekkel szemben, mindez nagyon jó dolog. Bár nincs túl erős jellemed, és kissé magadnak való vagy, azért mindent összevetve nem vagy rossz ember. Minden egyensúlyban van. Ahhoz legyen fent, kell lennie egy lentnek is, ahhoz hogy legyen jobb, kell lennie egy balnak is. Ezért aztán te lettél az egyik Kiválasztott, vágod?

- Nem vágom. Ki választott ki?

- Tulajdonképpen te magad választottad ki magad erre a szerepre. Mindenkinek megvan a nagy egészben a maga helye, feladata és szerepe. Te vagy az, aki...

Megakadt a mondat közben, és úgy tűnt, mintha füléne.

- Húha! Mindjárt újraélesztenek. Nagyszerű! Megmaradsz. Látod, mondtam, hogy nem kell paráznia.

Mellkasomba éles fájdalom markolt, mire a kép elhalványult. Unipher bátorítóan mosolyodott el:

- Ez az fiú! Jól csinálod.

Egyre halványabb lett, kétségbeesetten nyúltam felé.

- Várj!... Még nem mondtad el, hogy mi az én szerepem!

- Solipher nem mondta neked? Te vagy az...

Újra bordáim közé vágott a fájdalom, fülemben zúgott a vér, nem értettem, mit mondott. Más hangok ütötték meg a fülem, egy gép pittyegése, meg emberek ideges, sürgető hangja.

- Hogy pont most menjen ki az áram...

- Oké, csináljuk!

-- Semmi!... Igyekezzen, elveszítjük!

- Gyerünk már!...

Az angyal kiterjesztette szárnyait. Már eltűnt a kőfal, a városkép, csak a nagy fehér üresség maradt, és a fájdalom a mellkasomban.

- Unipher, mi vagyok én? - kiáltottam, pont mikor elrugaszkodott, és felszállt. A levegőben fordult meg, és két karját kitarva, enyhén sajnálkozó mosollyal felelt:

- Te vagy az ügyeletes balek.

A kép elhomályosult, elfoglalta helyét a fölém hajoló emberek arca. Egyikük a homlokomra tette a kezét.

- Ez az! Stabil. Jól van fiú, nem lesz semmi baj. Hihetetlenül szerencsés vagy.

Aha.

Hát persze...

Xenothep

2. téma: Mit írunk?

Az irodalom szélesen hullámzó tengerében sok műfajt találunk, s hogy kinek mi tetszik, azon vitatkozni sem érdemes. Mint ahogy azon sem, ki milyen műfajban vagy műfajokban próbálja ki tollát. Azt azonban érdemes megjegyezni, hogy vannak kimondottan lírikus és epikus alkotók. Ez persze nem azt jelenti, hogy egy novellaíró nem próbálkozhat versírással, de szinte bizonyos, hogy lényegesen a prózaírás területén fog alkotni.

Magam is írok olykor egy-egy verset, de a témák automatikusan prózában jelennek meg a fejemben, a vers számomra csak amolyan kirándulás a líra területén.

Verselni persze többen szoktak, és ennek is megvan a maga okai. Van, aki kimondottan szeret tömören, röviden írni, és ez irigylésre méltó jó tulajdonság.

Maradjunk is a versírásnál.

A formai sokszínűségről csupán annyiban érdemes szólni, hogy tartsuk szem előtt a tartalom-forma egymásrautaltságát. Bizonyos formák mára már elavultnak tűnnek, és a mindenkori aktuális elvárások, hogy úgy mondjam, a divat behatárolja a választási lehetőségeket. (Azért ne feledjük, Radnóti egy modern korban írt ókori versformában remekeket, az eklogákat. És eszünkbe sem jut ezt kifogásolni.)

A régi iskolákban még szokásban volt irodalmi házi feladat gyanánt verset kérni a tanulóktól. A magasabb évfolyamokban ez egészen a szonettig terjedt. Így mindenki kipróbálhatta magát, s ha mára nem, hát arra jó volt, hogy bizonyítsa, lám, te is meg tudsz írni egy szonettet.

Lírai gyakorlatnak viszont tökéletesen megfelel, ha egy költő kipróbálja magát az időmértékes verselésben. A verslábak (megfelelő szavak) keresgélese, a jelzők csereberéje bizonyos rendre, fegyelemre, tömörségre készítet, ami mindenképpen hasznos.

Ma már persze szinte mindenki szabadversben gondolkodik, ami azt a képzetet kelti, hogy ez milyen könnyű dolog. Azt azonban ne feledjük, hogy a vers nem rövidebb-hosszabb sorokba tördelt próza. Sosem győzőm hangsúlyozni, hogy **a vers egyik leglényegesebb eleme a ritmus**. Ez kell, hogy lüktessen az alkotóban, mert ez fog visszhangot kelteni elsőre az olvasóban is. Hogy úgy mondjam, ez teszi könnyen olvashatóvá, gördülékennyé, észrevétlenül is befogadhatóvá a verset.

A szabadvers tehát csalóka forma, ne higgyük, hogy olyan könnyű jót és maradandót alkotni ilyen módon. Alkalmazhatunk – és a verseknél általában – egy jó módszert. Néhány hét, netán hónap után vegyük elő kis alkotásunkat, és **olvassuk újra**. Gyakran felmerül ilyenkor bennünk a változtatás igénye. Szinte beugrik egy-egy új jelző, kicserélünk szavakat, észrevesszük a ritmusbeli sántítást, ami az alkotás lázában elkerülte a figyelmünket.

Jöjjön most a próza.

Jó tanács: még ha gördülékenyen írsz is, elsőre ne próbálkozz regénnyel! (Nagy kedvvel, örömmel nekiállsz, megírod az első fejezetet, netán a másodikat is, és

ahogy haladsz, úgy lesz egyre nehezebb, bonyolultabb a feladat. Hány félbemaradt regényről meséltek az elkedvetlenedett alkotók!)

Kezdj tehát karcolattal, novellával, vagy ha kellő elmélyültség van egy témában, esszével.

Ezek rövidebb lélegzetű írások, nem teszik próbára a türelmedet. Főleg kezdetben fontos, hogy minél hamarabb azt tudd mondani: no, ezt befejeztem! Lelki kielégülést okoz. Sikerélmény, öröm ez az alkotó számára, ami nagyon fontos. Megmutathatod az arra érdemeknek, felteheted az internetre, megjelenhetsz vele újságoknál.

Ne feledd azonban, a **novella** nem locsi-fecsi műfaj. Igazán „ütős” csak kellően feszes, tömör formában lesz. Olvass például Hemingway-novellákat, és tanulmányozd! Sokat lehet belőlük tanulni.

Kezdőknek a **karcolatot** tudom ajánlani. Bármilyen helyzetben, hangulatban vagy történéssre való reagálásként alkalmazhatjuk. Lehet akár egy féloldalmi, szempontunkból a lényeg, hogy kellően rövid. Nagyon jól lehet gyakorlatként alkalmazni, ahogy ezt tanfolyamunkon tesszük is. Stílusunk kipróbálására, csiszolására, netán írástechnikai újdonságok alkalmazására kiválóan megfelel. Ha ezt a műfajt akarod művelni, olvass Mikszáth-karcolatokat!

Az **esszé**, mint értekező próza, már nagyobb elmélyültséget igényel a tárgyban. Ebben mintegy szakértőként, a téma alapos ismerőjeként nyilatkozol, mondasz véleményt, bírálatot, vagy egyszerűen csak saját, szubjektív szemszögedből fejtet ki a témát. Igen kedvelt műfaj az elmélkedésre, véleménykifejtésre fogékony szerzők körében. (Az irodalomtörténetben híresek Montaigne esszéi, magát a műfaj nevét is ő találta ki.)

A **memoár vagy emlékirat** főként a személyük iránti érdeklődésre számító emberek műfaja lehet. (Politikusok, sportolók, színészek stb.) Ám nagyon érdekes memoár írhatnak emlékezetes, híres események, történetek szemtanúi, túlélői is. Ekkor az író személye közömbös, a lényeg a kor, a történet, amelyben élt, amelyet átélt. Természetesen ekkor ezt kell a lehetőségekhez képest széleskörűen ábrázolni, az apró személyes epizódok pedig alátámasztják a fő témát. Persze létezik ennek talán gyakoribb változata, amikor az apró személyes mozaikdarabokból indirekt módon utal az író a globális egészre.

Szót kell még ejtenünk a **naplóról** is. Ennek a teljességgel személyes, intim műfajnak (most az irodalmi igényességű naplóról beszélünk) legfőbb ismérve az időbeli rendszeresség. Elterjedése jelenleg igen nagy, tekintve az internetes megjelenéseket. Ám irodalmi babérokra joggal igényt tartó vajmi kevés van közöttük. (Talán jellegénél fogva nem, vagy alig képes rá.)

Ezeket a naplókat, mint írásmunkákat meg kell különböztetnünk a napló formában írt regénytől (napló-regény).

S most jöjjön a **regény**, mint az epikus műfajok neheztüzésének egyik tagja.

Elsősorban a témaválasztás az, amit igencsak meg kell gondolni. Manapság nagyban befolyásol bennünket a könyvkereskedelem divat által diktált elvárása a témákat illetően. A kiadók is eszerint fogadják a szerzőket.

(Erről külön részletesen írok egy későbbi cikkben.)

Ha találtunk egy érdekesnek, izgalmasnak tartott témát, és a cselekmény-sor alapján regény terjedelemben képzeljük el, elkezdődhet a munka.

Tekintettel arra, hogy több tíz oldalon (igen gyakran 150-200 oldal, esetleg még több) bonyolítjuk a cselekményt, mindenképpen fontos valamiféle vázlatot készítenünk. Tegyük ezt legalább fejezetenkénti bontásban. Később az egyes fejezetek egysoros bejegyzései újabb megjegyzésekkel bővülnek (pl. történések, szereplők, helyszín stb.). Tegyük ezt legalább címszavakkal, emlékeztetőül.

Érdeemes a regény egészét ily módon kidolgozni – legalább is kezdőknek – hogy lássuk, honnan hová jutunk el, mi módon érzük el a végkifejletet, s az megfelelő eredeti elképzelésünknek. Amennyiben elégedetlenek vagyunk az eredménnyel, vissza-visszatérhetünk a tervezethez változtatás céljából. (Már elkészült fejezeten utólag változtatni igen nagy munka, és elég reménytelen.)

Ezek után fogunk hozzá ahhoz az édes-keserű munkához, amit regényírásnak nevezünk.

Végül pedig a **dráma**, egy, az eddigiektől merőben különböző műfaj.

A témaválasztás problémája hasonló a regényéhez. Megírásakor azonban két dologra folyamatosan ügyelnünk kell. Az egyik, hogy színpadon előadott párbeszéd írásműről van szó, és egy pillanatra sem feledkezzünk meg a megjelenítés, a színpad sajátosságairól. Az írás során végig látnunk kell magunk előtt a szereplők mozgását, gesztusait, miközben mondandójukat papírra vetjük. A másik, amit szem előtt kell tartanunk, az idő. A felvonásokra osztott színpadi műnek igazodnia kell a szokásos felvonás-időtartamokhoz. A dráma is igényel tervezést (felvonásonként kidolgozva, a történetben honnan hová akarok eljutni), bár ez egyszerűbb lehet – és persze más jellegű is – mint a regény esetében. Ne feledjük, a drámának érzékelhető íve van, sokkal inkább domináns végkifejlettel, mint egy novellában, vagy regényben.

3. téma: Hogyan írunk?

Igen alapvető kérdés, amit nagyon sok írással foglalkozni akaró embertől hallottam. Fiataltól és idősebbtől egyaránt. Most mondhatnám azt, amit egy nagy festő mondott a tanítványának, amikor az megkérdezte a kiválasztott, feladatban meghatározott témával kapcsolatban: De hogy fesse meg, mester? Az öreg festő rezignáltan csak így válaszolt: Tőlem kérdi? ...Régen rossz... nagyon rossz!

A történet rávilágít ugyan arra, hogy az alkotó fejében ki kell alakuljon egy megvalósításra irányuló terv – vagy akár több is – de mit tegyen, aki éppen ebben kér segítséget? A történet tehát csupán egy jópofa bonmot, de kétségtelen, hogy a probléma létezik, és megoldást kell rá keresni.

Kézenfekvőnek látszik, hogy feltegyük ezt a kérdést gyakorló, netán neves alkotóknak, ha a közelükbe kerülünk (aztán vagy elmondja, vagy nem). Ám nem mindenki kerül ilyen helyzetbe.

Nekem szerencsémre volt alkalmam ilyesmiről beszélgetni ismert írókkal, de úgy vettem észre, hogy ez a téma kissé kényelmetlen számukra. Passuth László volt az egyetlen, aki készségesen, szinte kérés nélkül is beszélt alkotói technikájáról, ráadásul más írók gyakorlatáról is. Ő például elég sokat vajúzott a megírt szöveggel, vissza-visszatért hozzá, javíthatott, kihúzott és be-

toldott, amíg a késznek ítélt változat megszületett. Szabó Magda éppen az ellenkezője volt. Amit egyszer leírt, azon nem változtatott. Számomra ez utóbbi nem szimpatikus megoldás – nem is gyakorlom – bár lehet, hogy Szabó Magdát az időhiány kényszerítette ilyen megoldásra.

Amit javasolni tudok, az a következő.

• Kezdj kisebb lélegzetű írásokkal!

Azaz ne életed nagyregényét akard megírni első próbálkozásként! Mindegy, hogy mi a témád, egy reggeli nyugós felkelés, egy őszi délután álmos hangulata, vagy két macska játszadozása a teraszon. Írd meg! Sikerkül, ahogy sikerül.

• Aztán néhány nap múlva **vedd elő**, olvasd át. Lehet, hogy eldobod (tényleg nem jó, és kedved sincs vele foglalkozni), de ha nem, ha magadénak érzed, amit írtál, akkor az átolvasáskor újabb gondolataid támadnak, és beszűrsz, kihúzol, átírsz. Formálódik az írás! Ezt akár többször is megteheted, és látni fogod, hogy eredményként – meg fogsz lepődni – kikerekedik a mű.

• **Amikor elkezded írni**, ne gyötrődj fél órát azon, hogyan kezd el! (Mert ugye valami frappáns, ütős indításra gondolsz.) Írd le azt, ami az eszedbe jut! Lehet, hogy az eleje lesz, de kezdheted a közepén is, az majd úgyis a végén derül ki, mi hová kerül. (A regény persze egészen más!) Nem azt mondom tehát, hogy ne készíts kis vázlatot még egy novellához is, ez persze kell, különösen kezdetben. De a konkrét megírás során nem tartom fontosnak, hogy az első betűvel kezdj, és úgy haladj tovább. (Számítógéped amúgy is szinte kínálja ezt a betoldás-kitöröléses, átírási megoldást.) Ha megnézed főként költőink régi kéziratait, hemzsegnek az átírástól. Azaz, ezt más is így csinálja.

Az előbbieket tehát igazak a költői gyakorlatra is. Legyen nálad mindig egy darab papír és golyóstoll. Ha eszedbe jut a villamoson, vagy a metróban ülve egy jelző szerkezet, vagy neked tetsző félmondat, egy ragyogó hasonlat, írd le! Lehet, hogy ez lesz a csírája egy alkotásodnak.

Adyról írja Bölöni, hogy egy alkalommal a párizsi Szajna-parton sétáltak – bizonyára beszélgettek is – amikor a költő hirtelen megállt. Szemén látszott, hogy valahol máshol jár. Aztán sarkon fordult és hazarohant a szállodába. Mi történt? Eszébe jutott egy jelző az éppen aktuális verséhez. (Elvarázsolt emberek ezek a költők-írók, de talán pont ezért szeretjük őket.)

• Törekedj a tömörségre!

Általános ajánlás minden írással foglalkozó számára, de hogyan tegyem ezt? Példák alapján. Hemingwayt szokták ajánlani, olvasd hát a novelláit! Odafigyelve, szakértő szemmel. Megjegyezve hogyan szerkeszt párbeszédet, mi az, amit részletez, mert azt fontosnak tartja, hogyan írja le egy ember külsejét stb. Próbáld megjegyezni, amit mindebből fontosnak, követendőnek tartasz, esetleg olvasd újra időnként.

És ha már a tömörségnél tartunk, mi lehet tömörebb egy haiku-nál? Írj tehát haikut – még ha novellista vagy is – ezzel gyakorolható a lényegre törő, kényszerítő tömörséget.

Gyakorold tehát ezeket – jó szívvel ajánlom – olvass sokat és jót, és írd, írd, írd! Azután majd elvállik, hogy költő vagy fűzfapoéta, író vagy csupán egy grafomán válik belőled. Ha valódi értéket teremtesz, ez előbb-utóbb kiderül.

Gyenge István

<http://kreativ-irasmuhely.gportal.hu>

KARCOLAT - Amíg világ a világ

A Karcolat Írói Műhely és a KIMTE új kiadványát szeretném a figyelmetekbe ajánlani, melynek címe: Karcolat - Amíg világ a világ. A kötet 27 novellát és számos igényes illusztrációt tartalmaz, melyeket fiatal alkotók készítettek. Néhányuk munkáival (például Bán Mór, Tim Morgan, Kyra Potter, Santorina Grey) már nyomtatásban is találkozhattunk, néhányan szép eredményeket értek el különböző írói pályázatokon, a többiek pedig rendszeresen publikálnak internetes irodalmi oldalakon. Külön örömet jelentett számomra, amikor a tartalomjegyzékben a Lidércfényhez kötődő alkotók nevét is felfedeztem.

Ennek megfelelően igen nagy elvárásokkal vettem a kezembe a könyvet, és szerencsére nem kellett csalódnom. Az alkotók és a szerkesztők valóban szívvel-lélekkel dolgoztak ezen az antológián, és ez meglátszik a végeredményen is.

A kötet legjellemzőbb tulajdonsága a sokszínűség. A novellák számos különböző műfajt képviselnek. Talá-

lunk közöttük fantasy történeteket, sci-fi novellákat, meséket, háborzongató, horrorisztikus írásokat, és nem utolsósorban szépirodalmi alkotásokat is.

Nemcsak a műfajok tekintetében beszélhetünk sokszínűségről. A történetek tér és idő szempontjából is rendkívül sokfélék. A különböző fantasy világok mellett betekinthetünk a távoli jövőbe, a laboratóriumi egerek életébe, a viktoriánus Anglia nyomorgyedeibe, az ókori Hellász viszályaiba, felidézhetjük a szocializmus korszakának hangulatát, vagy éjszakai sétát tehetünk egy alagsori hullaházban, az erős idegzetűek pedig alászállhatnak az elátkozott tárnák sötét mélységeibe is. A variációknak csak a képzelet és a kötet oldalszáma szab határt.

A világok különbözősége mellett a nézőpontok sokfélesége is színesíti az összképet. Gyilkosok, áldozatok, egerek, démonidézők, gyerekek, túlélők, halottak, kinyugdíjasok... stb. Valamennyiüknek van történetük, amit a saját szemszögükből osztanak meg velünk, így több novellában rá kell döbennünk, hogy a dolgok távolról sem azok, aminek általában látszanak. Elég egy spanyol sisak bőrébe bújni, és máris más történelem tárul elénk, mint amiről a tankönyvekben tanultunk.

A novellák mellett feltétlenül meg kell említeni a kötetben szereplő képeket is. Egy részük illusztrációként kapcsolódik egy-egy történethez, a többi önálló alkotás-ként szerepel a könyvben. Mind műfaj, mind technika tekintetében ezek is rendkívül különbözőek, így tökéletesen illeszkednek a történetek sokféleségéhez.

A képek készítői között szintén örömmel fedeztem két számomra ismerős alkotót. Az egyik Sigynnae, kinek a Lidércfény AKF illusztrációinak jelentős részét köszönhetjük. A másik Szendrei Tibor, kinek munkáival rendszeresen találkozhatunk a különböző fantasy kiadványok lapjain és borítóin. A kötet végén ráadásként olvashatunk egy vele készített interjút, ami alapján képet alkothatunk a grafikusok munkájáról.

Összességében elmondhatom, hogy ez az antológia és a benne szereplő történetek, illusztrációk sok kellemes élménnyel tettek gazdagabbá. Remélem, a későbbiekben a Karcolatnak sikerül létrehozni további ehhez hasonló, színvonalas könyveket.

Végül egy jótanács: Ne legyetek mohóak! Egyszerre csak egy történetet olvassatok el!

Szent József Gimnázium

Debrecen, 2010.04.24.

Távolvilágok Arcai

A rendezvényről

Egy egész nap a fantáziának, új tapasztalatoknak, kreativitásnak - az éjszaka pedig egy színes bál forgatagnak.

Programok - helyi

Hagyományörvös bemutatás

Történelmi és szerepjátékos előadások

Játék, makett és művészeti kiállítások

Star Wars szerepjátékos verseny

Jelműzes bál és felvonulás

Egész nap bemutatás játékok (szerepjáték, kártya, társas)

Élőzene és egyéb bemutatások

Tartalom

10:00-17:30 - Találkozó és vásár

(ideje alatt: 1. Arca Szervezői Találkozó, Star Wars verseny)

17:30-22:00 - Jelműzes bál

(ideje alatt: Drámajáték, Történelmi, Jelműzverseny, Tombola)

tavolivilagokarcai.com

Részletes információk és személyre szabott jegyár-kalkulátor

A plakát Sánta Kira képiének felhasználásával, a Delta Vision Kft. engedélyével készült. Eredetileg Michael Moorcock Gloriana című művének borítólépe. Készítette: Meliél

lda